

POR Gazeen 54

**Eduard Hulcius: Sponzorovo odcházení
(více na straně 2)**

Redaktor PORGazeenu má snový život. Mladý, slavný, inspirativní člověk ovlivňující životy druhých. Středobod večírků, miláček celebrit, milovník dobrého jídla a drahého šampaňského. Stvoření takto definované oslavují úvodníky snad již od počátku časů, aby se mladým přispěvatelům zavděčily a daly skrze pochlebování vzniknout dalšímu číslu našeho nekonečného školního časopisu. Jenomže každá mince má dvě strany a i PORGazeen má svůj líc.

Stačí se dívat. Doslova. Vizuální zpracování vymeditované během dlouhých nocí v Kaféčku sazečskou stálíci F.K., brouci skotačící mezi řádky díky téměř božské ruce V.P., internetový portál <http://www.porg.cz/porgazeen> pod přísným dohledem M.M., to vše je nedílnou součástí PORGazeenu a životadárným základem pro směsici textů, kterými si můžete už po čtyřiapadesáté pročítat.

Tedy, milí čtenáři, když už se vám nebude chtít číst o tom, co se zdálo slavnému Kaczorovi, jak věhlasný Petrov poznával říši zvířat nebo kterak si hvězdná Voráčková vymetala kostlivce ze skříňe, pohladte aspoň své oči pohledem na vizuální krásy, které Vám 54ka nabízí. Ať těch třicet korun vypláznutých za PORGazeen nepřijde nazmar.

Jakub Kurnas

Poslední slovo... 2
 Bylo nebylo, stalo se nestalo se... 3
 Student se ptá, vedení odpovídá... 3 – 4
 Co ty na to?... 4 – 5
 Poker... 6
 Daleko, dál a do nedozírna... 6 – 8
 Studenti PORGu Libeň studují na nejlepších světových univerzitách?... 8 – 9
 Větrné mlýny CERMATu... 9
 Jak jde čas PORGem... 10
 Exkluzivní informace... 10 – 11
 Jsme fakt divný... 11 – 13
 Kdoví jak by to všechno dopadlo... 13 – 14
 Zdravím tě, má milá... 14
 Práce v mekáči... 15 – 16
 Nickyho rodina... 16 – 17
 Děti mediálního věku... 17 – 18
 Lehké blábostrofické uvažování... 18 – 19
 Se školkou na horách... 19
 O členovcích a lidech... 20
 Skříň mého života... 21

Sen... 22
 Kvintánské klauzurování... 23
 Rozhovor s Romainem Valléem... 24
 Herr Lange... 25
 Proud myšlenek... 26 – 27
 Baltimore... 28
 Berani... 28 – 29
 Neříkej hop, dokud není odmaturováno... 29
 Was ist passiert... 30
 Perly svini(m)... 30 – 31
 Stalo se za celý rok... 31

PORGazeen 54: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň.

Redakce: Jan Kaczor, Nora Behová, Jakub Kurnas, František Křapka, Dominik Obruča, Klára Hutková, Martin Valášek, Bětko Kovandová, Theodora Voráčková, Noemi Krausová, Nikolas Petrov. **Šéfredaktor:** Jakub Kurnas **Sazba, grafická úprava:** František Křapka, Jakub Kurnas **Ochranný dohled:** Martin Valášek **Ilustrace, foto:** František Křapka, Vadim Petrov **Tisk:** Anti Intellectual Conspiracy **Adresa:** PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00. **Y-mejl:** porgazeen@gmail.com. Vyžádané i nevyžádané, neanonymní příspěvky jsou vždy vítány třemi kybernetickými pštrosy a jedním pruhovaným hrochem z jiné dimenze na y-mejlu redakce či kteréhokoliv redaktora! Žijeme v moderní době, takže vše pouze elektronicky! **Cena:** 30 Kč PORGazeen 54 vyšel v červnu 2011 v nákladu 200 výtisků. Rovněž tento Porgazeen, který si zajisté nepřčtete pouze vy, ale taky vaši rodiče, děti, kamarádi, kolegové, domácí mazlíčci, domácí plyšovi mazlíčci a snad i tety z osmdvacátého kolena, vychází díky velkorysé finanční podpoře **Eduarda Huliciuse**, studenta PORGu v letech 1992–2000. Skládáme hlubokou (a to ještě více hlubokou než v PORGazeenu 53) poklonu a uctivě děkujeme.

Poslední slovo prvního velkého sponzora PORGazeenu

Vážený čtenáři, jedno z největších potěšení, kterého se mi za uplynulých pár měsíců dostalo, bylo vánoční, půlté číslo PORGazeenu. Typická podařená improvizace v nečekaně neobvyklém, ale přitažlivém tvaru – s výborným obsahem, jako vždycky. Typický PORG. Věc, kterou je třeba podporovat. Bohužel, po 16,5 číslech mnou podporovaných mi dochází finanční dech (naivní investice do akcií ČEZu, znáte to...). S radostí jsem během osmi let zasponzoroval dvě kulatá čísla, včetně jednoho s bonusovým CD (nemáte? Jak to že ho ještě nemáte?!), bavit se minimálně ohlazenými informacemi o dění na „mojí“ škole (a zbytku světa, kam PORG výrazně expandoval), se zájmem jsem si počel, co si sami studenti myslí o nástupu mnohem, mnohem silnějšího sponzora, párkrát se vyděsil, občas posmutněl – a rozhodně mám v úmyslu to do budoucna dělat dál.

Jenom už bohužel za běžnou cenu, nikoli ve sponzorských výtiscích zdarma. Sorose zkrátka už nedoženu. V současnosti je PORGazeen finančně zajištěn na dvě tři čísla dopředu, ale je

potřeba myslet na budoucnost. Proto si dovoluji vyzvat čtenáře z řad minulých či přítomných studentů a přátel školy k zamýšlení se nad možností sponzorovat báječný, již sedmnáctým rokem fungující projekt, který vynesl již 53,5 dividend – není to zdaleka tak špatná investice! Věřím, že případní zájemci najdou milou odezvu u mnohaletého principála (autorský tým je ovšem studentský!) PORGazeenu Martina Valáška.

Eduard Hulicius

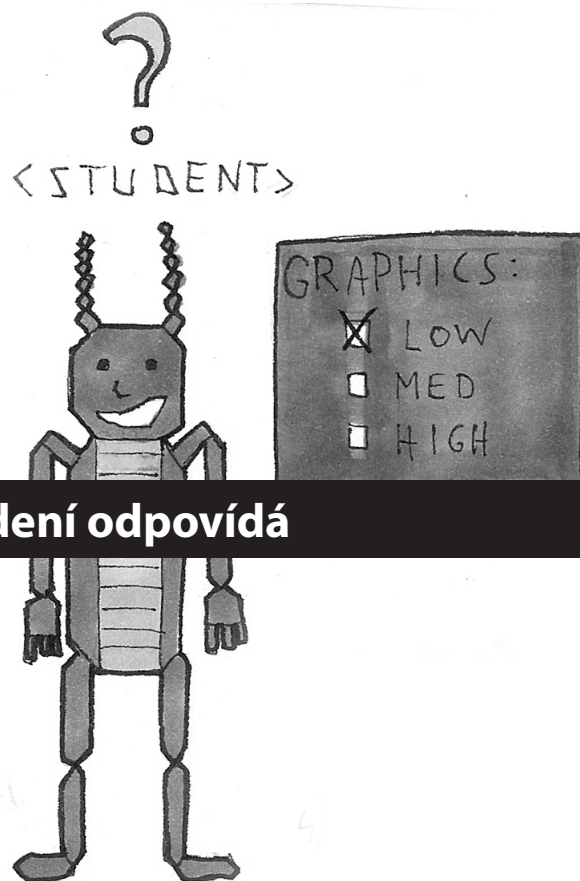
Návrh na budoucí památník E.H. v budoucí redakci PORGazeenu

Bylo nebylo, stalo se nestalo

V Praze nadále vládne mrazivé počasí, srdce porgánů však sněhem zavátá nejsou, a tak má náš občasný bulvární plátek stále o čem psát. * H.K. souhlasí s A.R., který zas dává za pravdu J.F., že jde všechno do hellu. (Milí pánové, vy máte pocit, že to někdy bylo lepší?) Nenechme si však kazit náladu myšlenkami na zkázu světa a vraťme se k optimističtějším událostem: * Počet šťastných rodičů ve sborovně se opět rozrostl, takže je bohudík o čem psát i do výroční zprávy. „To je skvělý! Ale čekala bych teda nějaký češtinářštější jména, jako třeba Karla nebo Hynek...“ * „Největší originalita letošního plesu spočívá v tom, že nebude vůbec originální,“ prohlásila oktáva a vydala se v rámci natáčení reality show umrznout na Šumavu. * Co se maturitního filmu týče, máme se na co těšit. Kdo ještě nikdy neviděl M.M. pod závějí či E.M. v podprsence, postříkanou šlehačkou, jistě nebude zklamán. * Francouzi, kteří přirovnávali Aurillac k Sibiři, se vrátili domů, aby zjistili, že je zde o dalších dvacet stupňů míň. * N.P. pravidelně navštěvuje dívčí záchody, neb je tam prý kvalitnější zrcadlo. (Překvapuje vás to někoho?) * M.J. se nechal slyšet, že by někdy rád unesl dívku. Holky, pozor na něj! * ČUVUN po dlouhém obléhání definitivně dobyl a obsazen sekundány. M.M. a K.H. čestně oznámili svou kapitulaci, zatímco T.V. pod záminkou učení cizího jazyka zbaběle prchla před povinnostmi až na kraj Evropy. * Lorient? Jo, o tom jsem už slyšel, to je ten les z Pána prstenů. Máte ve Vannes hodně elfů? * M.V. by rád šel se studenty na pivo, ale přece jen to jaksi není vhodné, když mu manželka nejspíš právě rodí. * No řekněte, vás by někdy v primě napadlo, že za pět let budete se svým spolužákem obíhat hračkářství a shánět dudlík? * Třídní skříně jsou plné kostlivců, ať už jde o ty knižní nebo o ty skutečné, zčernalé, s prázdnými očními důlky a hrstkou zubů rozsypanou všude okolo. Ale nebojte, jsou mnohem horší věci, které tam na vás při úklidu mohou vypadnout. Třeba niva. * A.E. odjela do zahraničí ochutnat kiwiburger, A.L. vyzkoušet slušivou uniformu, T.V. zase čichat ke kytkám. Každý máme nějakou úchylku. * Vykradli kaféčko. * V sextě to smrdí jako v restauračním zařízení. Po ránu.

Přehlídka porgánských párů pestrá: Sextánský kvartet (pěkně řečeno, že?) si stále drží své exporgánské amanty. * Nejnovějším přírůstkem do těchto sextánsko-exoktavánských kruhů jsou F.M. a K.H. * Stejně tak s exporgány nekončí ani Š.P. a V.M. * Roztomilá dvojice N.K. + J.K. se po měsíčním odloučení opět shledala. * N.V. a D.H. už definitivní konec, což nás mrzí, ale ta cukrová vata nebyla špatná... * Zato A.V. + M.P. klasicky na gauči v objetí. * M.M. + E.J. se dál muklují na každém kroku. * Klape to i M.Š. + M.K., N.B. + M.J., A.Č. + M.N., J.V. + V.H., D.Č. + I.R., J.K. + T.E., A.L. + J.Š., B.M. + V.K., dále L.M., E.H., B.B., T.B., J.J. i B.H. s jejich mimoporgány. * Jak to mají K.K. a J.M., neví nejspíš ani oni sami, tím méně – jinak vševědoucí – redakce Porgazeenu. * Kvartánky objevily novoporgány, vida, jak se nám vztahy s mladším sourozencem vylepšily. (Počkat, není to vlastně incest?) * N.P. se stále nerozhodl, vybírej, ale nepřeber! * Rozmýšlí též K.B., a sice mezi T.B. a T.V. * Ani primáni nezůstávají pozadu; C.J. + K.K. už to prý spolu netáhnou, zato K.Š. + R.Z. áno, P.K. chce N.T., a ona jeho? * Kdo chce křečici z Libně? * J.D. + E.R. * K.J. + T.Č.: něco bylo, ale nakonec zvolila V.K. * T.Č. teď s L.K. a netradičně T.F. s V.Š.*

Student se ptá, vedení odpovídá

Je to jako tanec. Vášnivý tanec. Takové tango. Profesor Příbík, oděn v slušivém večerním obleku, snad s modrou kravatou švihácky splývající s běloskvoucí košilí, brázdí se studenty parket, když tu pojednou jeho tanečníci zrychlí krok, vtáhnou svého partnera do víru, co do víru, do tornáda hudby, a předávající mu trny posetou růži, špitají mu vzrušeně do ucha své opovážlivé otázky. Zapotí se pan ředitel, kterému za naslouchání patří dík (!), při odpovědi, zapletou se mu nohy v kalupu večerního skotačení, nebo s noblesou gentlemana a rozvahou starce roztočí své studenty do vše-vysvětlující piruety? Posuďte sami – a chcete-li snad příště na parketu být i vy, pište na adresu kurnas@porg.cz!

„Proč naše škola ještě nepořídila college counselora?“ (Eliška Machátová, oktáva)

Eliško, zavedení pozice college counselora plánujeme. Poté co jsme se pustili do akce „Studenti PORGu Libeň studují na nejlepších univerzitách světa“, to bude obzvláště důležité. V současné době se problematikou přijímacích řízení na zahraniční školy prokousávám osobně, ale plánuji spolupráci s externími

poradci. Už nyní existuje možnost obrátit se na pana Jakuba Tesaře z Fulbright nadace (tesar@fulbright.cz) s dotazy k výběru a přijímacímu řízení na americké vysoké školy. V Kanadě máme již domluvenou spolupracovnici, na kterou se budou moci studenti PORGu obracet s dotazy a která také pomůže s vlastním vyplňováním přihlášek. V budoucnu bych rád, aby škola měla vlastního poradce zde v ČR, který by pracoval na částečný úvazek pro PORG. ►

► „Je pravda, že PORG plánuje přechod z trimestrálního na pololetní systém hodnocení? Jestli ano, jaký by v tom podle vás byl přínos?“ (Zikmund Bartoníček, sexta)

Zikmunde, je pravda, že jsme skutečně uvažovali v souvislosti se zavedením vzdáleného přístupu k průběžné klasifikaci studentů o přechodu na pololetí. Z technických a administrativních důvodů by to bylo výhodné. O názor jsem formou ankety požádal i rodiče. Po celkovém zvážení všech pro a proti jsme se nakonec rozhodli trimestry zachovat.

„Proč máme známky od 0–10 a ne jako ostatní školy 1–5?“ (Josef Hanzlíček, kvarta)

Josefe, známkování na škále 1–10 zavedl při vzniku školy první ředitel Ondřej Šteffl. Původně aplikované hodnocení doznalo jistých změn, ale škála 1–10 se osvědčila, a tak nebyl důvod ji měnit. Z mého pohledu je dělení na 10 stupňů výhodné proto, že není potřeba se rozhodovat, jestli jsou výsledky studenta na 2- či 2, ale na vysvědčení má jednoduše 7.

„Je pravda, že PORG pořídí do školy alkohol testery?“ (Noemi Krausová, oktáva)

Škola skutečně pořídila alkohol testery. V případě, že by kdokoli z učitelů měl podezření, že student před výukou (dopolední či odpolední) požil alkohol, má za povinnost toto oznámit vedení školy. K potvrzení či vyvrácení podezření slouží právě alkohol testery. V této souvislosti připomínám, že účastnit se vyučování pod vlivem alkoholu je zakázáno.

Co ty na to? – Kaféčko?!

Mí draží, milovaní, úžasní, krásní, okouzující, o co šlo tentokrát? O Kaféčko. Pro některé druhý domov, pro některé internetová kavárna, pro některé porgánská hospoda a co já vím co všechno ještě. Každopádně mě zajímalo, co si o tom myslíte, a níže vizte, co jsem vyzvěděla.

Navždy vaše,
Co ty na to?

Klára Hutková

Možná jsem si v připouštěcím maturitním testu z češtiny o dva roky spletla vydání Máje, zato si dobře pamatuji, jak pobaveně a s jakým zjevným potěšením nám pan profesor Tatíček citoval otrěpaný výrok z pražského hostince U Bílého lva ze 30. let 19. století, suše shrnující charakter první fáze našeho národního obrození: „Kdyby ten strop na nás spadl, je po českém národě.“ Nebudu teď řešit, že dotyčný očividně ironicky narážel i na toho času opravdu skromný počet českých intelektuálů, a přejdu rovnou k tématu kaváren, hospod a podniků obecně. Kdyby vzdělání spočívalo pouze v namemorování si učebnic, dávno bychom si vystačili s počítači. Kromě několika výjimečných vyučujících v rámci profesorského sboru leží hlavní síla PORGu ve společenské a sociální výchově, kterou studentům během osmi let poskytne. K tomu však těžko dochází pouze během hodin a neměl by být podceňován vliv, který na sebe mají studenti navzájem, stejně jako určitá tradice, jež je přirozeně předávána staršími ročníky mladším. Nesnažím se tady tvrdit, že intelektuál má své obligátní čtyři hrnky kafe po ránu a sedm piv na večer, prokládaných cigaretami, kterých denně

„Proč se nesmí na lavice lepit izolepou obrázky na papíru? Jde to slepit ještě líp než samolepka.“ (holky z naší primy)

Povolení lepit samolepky na lavice je výsledkem kompromisu, který jsem před časem dojednal se studenty. Osobně jsem zastáncem nelepení ničeho na lavice. Připomínám, že na lavici mohou být jen samolepky, které nejsou poničené a samozřejmě svým obsahem vhodné (viz kodex pořádku ve třídách). Přelepování papírů průhlednou izolepou velmi často vedlo k tomu, že se izolepa na některých místech odlepila a celkově to vypadalo „olezle“. Nemluvě o tom, že někteří studenti toto pravidlo pochopili po svém a celou lavici zakryli velkým plakátem, který přelepili izolepou. Velká plocha papíru se poté na některém místě poničila a zase to vypadalo „olezle“ a „hnusně“. To byly důvody, proč jsem pravidlo o samolepkách zjednodušil a povolil jen původně domluvené.

zkouří ke třem krabičkám. Jsem ale z té menšiny, která pocituje současný anglo-saský nebo anglo-americký přístup „ušetříme vás přemýšlení a něco z toho, co vám prokazatelně biologicky škodí, pokud to projde, pro jistotu zakážeme“ za někdy přemrštěný. Všichni jsme vyrostli ve společnosti, jejíž hodnoty nám jistě nedovolí s čistým svědomím opíjet malé děti a nechat studenty vyfukovat během sestrojování kružnice opsané trojúhelníku oblaka kouře profesorovi do tváře. Zástupce ředitele obíhající libeňské kavárny a kontrolující, jestli zde nenalévají jeho studentům alkohol, je ale něco nového a je asi na nás, abychom vůči tomu zaujali nějaký postoj. Nejsem zastáncem společenské „povinnosti“ intelektuálské a umělecké intoxikace a ani netvrdím, že škola nemá právo zajímat se o naše mimoškolní aktivity. A musím říct, že se mi Kaféčko jako kavárna ani moc nelíbí. Ale je to místo, kde se přirozeně vytváří studentská komunita, kde se každý den staví alespoň dva tři ex-Porgáni, kde očividně vzniká nějaká tradice. A to je rozhodně zajímavá a zábavná záležitost.

Jakub Podgorný

Co já na to? Nazval bych to takovou vylepšenou náhradou a konkurencí pro ČUVUN. Člověk tam může dělat víc věcí, než sám dokáže vymyslet, a není tu ten svažující pocit, že jste stále na půdě školy. Na rozdíl od školní čajovny, kde už si ani nepopovídáte, protože počet pravidelných návštěvníků je někde hodně nízko a navíc se skládá převážně z primy a sekundy. A do kafečka navíc můžou i ti, kteří do školy nepatří, a je to vlastně super pocit, mít „kavárnu“, kterou tvoří určitá sorta lidí, z nichž polovina jsou znučení kafrující porgáni. Další věcí je, že všichni tam choděj jenom proto, že tam všichni choděj. Jinak to je vlastně úplně prachobyčejná neúctná internetová kavárna, kde akorát pokaždé narazíte na nějakou nic nedělající bandu porgánských povalečů, většinou ve složení ex-oktáva, sexta. Sice tu je pár lidí, kteří se kafečka straní právě kvůli tamnímu tradičnímu kolektivu, ale hlavním argumentem zůstává, že tam taky i porgáni pracují, takže se tam vlastně musí chodit. Proč však srovnávám čajovnu s kavárnou, když doménou našich studentů byli doposud lokální hospody? Ať už je to Hrabal, Ráj, Karel... Tam všude se už jenom občas sejdou dávní absolventi, nebo je věkovým průměrem současných studentů, kteří se občas zajdou občerstvit, kvarta. Všem je Café Palmovka velkou konkurencí, a protože se už i místo starého dobrého Korábu chodí do kafečka, tak nám tady nezadržitelně vzniká nový fenomén, o kterém si ani někteří neuvědomují, jakých rozměrů nabývá. A i přesto, že se v kafečku ani nedá pořádně najíst a je to celé o ničem, tak právě to je na tom nejspíš to nejpřitažlivější. Na druhou stranu, někam se stejně vždycky chodit musí, i když by podle mě nějaká změna neškodila, protože proč jsme si za cíl vybrali zrovna Café Palmovka, to je mi záhadou. Jsou tu argumenty pro a proti, ale i když se doposud nejednalo o nějaké místo blízké naší škole, tak musíme přiznat, že i kafečko si pomalu začíná získávat svého nezaměnitelného genia loci. Na závěr bych chtěl vzkázat zarytým kafečkařům, že sem tam přijít do našeho starého dobrého ČUVUNU a potěšit tak ducha PORGu není od věci. Vždyť ten už se pomalu odstěhoval kamsi za Palmovku a nikdo z tamních vymetačů si ani pořádně neuvědomuje, proč zrovna v kafečku pořád zevlit, když je na světě tolik krásnějších míst.

Petr Marek

Když jsem uviděl Nořinu výzvu, jestli by někdo nechtěl napsat do rubriky „co ty na to?“, nebral jsem to vůbec vážně a ko-

mentář jsem pod to připojil spíš z nudy večerního facebooku. Ale časem se mi to lehce rozleželo v hlavě, protože jsem si řekl, že tam bude ažaž kladných pohledů a názorů. A že by ten můj mohl být dobrou protiváhou. Já to tam opravdu nemám rád! A neměl jsem snad nikdy. Možná jsem byl rád, když jsem v kvintě mohl jít po ranním plavání na jednu limču do podniku, kde nalévání mládeži neřešili, ale co mi paměť slouží, tak jsem to nikdy nijak nevyhledával. Proč to kafečko nemám rád, když absolutní většina mých PORGovských přátel tam tráví svá vysokoškolská léta? Myslím si, že je to kavárna, kterou žíví pouze štamgasti a nikdo jiný. Z ulice bych do ní rozhodně jen tak nezatočil. Rozpadající se sezení, neupravené stoly, málo místa ve všech směrech a neskutečně zakouřeno. Já na tom podniku nevidím vůbec nic pozitivního. Ani ceny nejsou příznivé a příznejme si to, je to fakt zadel světa (Franta promine). Mnohokrát jsem přemýšlel, proč tam pořád moji spolužáci chodí, a jediný důvod, který mě napadá, je ten, že je to prostě z lenosti zkusit něco jiného, vystoupit o pár stanic dřív nebo později a dojet do jiného lokálu. V Internet café Palmovka mají své jisté. I když je to, dle mého soudu, silný podprůměr. Ale to si myslím nejspíš pouze já, a tak i nadále budu utrácet peníze telefonováním a marným přesvědčováním, jestli by se dneska večer nešlo sejít někde jinde. A tak i nadále i já budu jezdit na Palmovku, protože jsem si téměř jist, že kdybych zcela zanevřel na kafečko, tak přijdu i PORGovské spolužáky. Protože vidět se s nimi jinde než tam, to se mi jen tak nepoštěstí.

Martin Černý

Tato kavárna, o které alespoň slyšel téměř každý porgán, patří k určité části PORGu stejně neodmyslitelně jako PORGazeen, Vodní slavnost nebo Piknik. Páteční večery v „Kafečku“ jsou již téměř tradicí, odehrálo se zde několik oslav narozenin, nespočet her pokeru, o něco méně po-

litických debat, byl zde vyroben plakát k maturitnímu filmu, napsáno několik seminárních prací a vypito nemalé množství piv (Bernard 11°, 25 Kč) a točených Kofol (0,4 l, 24 Kč).

Hospod/kaváren jako Kafečko je opravdu hodně, tudíž se naskytá otázka: V čem je zvláštní?

Kafečko nabízí mix mezi „IV. cenovou skupinou“ a hezkou kavárnou. Uspokojuje potřeby pivařů, co jdou na pátečních deset kousků, ale zároveň neurazí křehkou slečnu, která u dvojky červeného povídá kamarádce o tom, jaký má nový kolega v práci sexy zadek. Z logiky věci plyne, že každý takovýto hybrid neuspokojí obě skupiny na 100 %, ovšem mám pocit, že Kafečko našlo tu ideální „třetí cestu“.

Na závěr bych rád pozval všechny, kteří Kafečko ještě nenavštívili, ať tak neprodleně udělají, třeba se zamilujete tak jako já a několik mých známých.

Vadim Petrov

Jistý M.K. mi nedávno vyprávěl, jak vždycky v pátek měli jen tři hodiny (nebo tak nějak) a hned jak skončili, začala takzvaná „dvanáctihodinovka U Karla“. Se zavíračkou museli nebozí porgáci pryč, ovšem ráno spolu s místními štamgasty opět stáli nastoupení přede dveřmi, až se hospodský divil. Osobně se mi ta historika líbí, ale ptám se sám sebe – kdy jsem naposled slyšel, že by někdo šel ke Karlovi? Pokud vůbec někdy? Mám pocit, že já tedy ne. Pravda je ale taková, že až do letoška jsem zatvrzele ignoroval veškeré vyšší ročníky, a tudíž jsem mnohé mohl nezaznamenat, prošvihnout.

Pamatuji chození do Ráje. V Ráji byl pořád někdo. A teď už jsem zase dlouho neslyšel, že by tam někdo posedával, zato je často skloňované Kafečko. Ale co až odejde F.K. a celá dnešní kafečková generace? Kam budou chodit naši primáni? Kam budete chodit, P.K., Š.V., P.V., N.T., K.Š. a ostatní? Kde vás budeme hledat, až nás popadne nutkání zavzpomínat na staré časy?

Poker

Svět se začal dělit na dvě půlky. Na ty, kteří hrají poker, a na ty, kteří ho nehrají. Ať už se hry neúčastní z jakéhokoliv důvodu, stávají se automaticky slabšími kusy stáda. Drsní a nebojácní se prodírají dopředu a diskuze se točí kolem jejich témat. My zůstáváme vzadu, a jakmile se probojujeme k nim, ignorují nás. Mají něco lepšího.

No dobře, upřímně, nemám nic proti pokeru samotnému (kromě toho, že asi nikdy pořádně nepochopím pravidla), ale přijde mi, že už je ho trochu moc. Zapnu televizi, James Bond a Casino Royale. Jdu do školy a spolužáci o přestávkách hrají poker a při hodinách o něm tiše diskutují. Zapnu televizi. Běží film Podraz a herci předvádějí své štěstí v kartách. Přijdu si večer popovídat s kamarády. Nejde to, protože se hraje poker. Cvak. Cvak. Cvakají žetony o sebe. Pořád. Připadám si diskriminovaná a nebojím se tvrdit, že je nás takových víc. Kde jsou ty časy, kdy jsme hráli chuje o úkoly nebo řešili, kolik má Fučík prstů na nohách. Nechodím se spolužáky někam přece proto, abych sledovala jejich unuděné obličejové napjaté leda tak čekáním na další kartu. Chci si povídat! Možná je to sobecké, když většina chce hrát, ale přece se dá najít kompromis. Kamarádi, hrajte poker, nic proti němu, jenom třeba ne pokaždé, jenom třeba ne tak moc často, berte ohledy i na nás, slabé kusy vzadu.

Bětko Kovandová

Daleko, dál a do nedozírna aneb o zahraničních pobytech na PORGu

Představte si na chvíli studený zimní den. Sedíte ve škole, za okny se ze zataženého nebe sype sníh, na silnicích je kalamita, a ačkoli za minutu začíná hodina, ve třídě je stále jenom hrstka lidí. Najednou se otevrou dveře, do třídy vstoupí profesor v zasněženém kabátu, rozhlédne se po poloprázdné třídě a zaražen řekne: „Dobrá tedy, na jaký film se dneska chcete podívat, studenti?“ A teď si představte, že je takovýhle každý pracovní den po celý školní rok. Že to není možné, že v létě nesněží? Sněží. Ale ne sníh. Na PORGu se protrhla nebesa s dlouhodobými výjezdy do zahraničí.

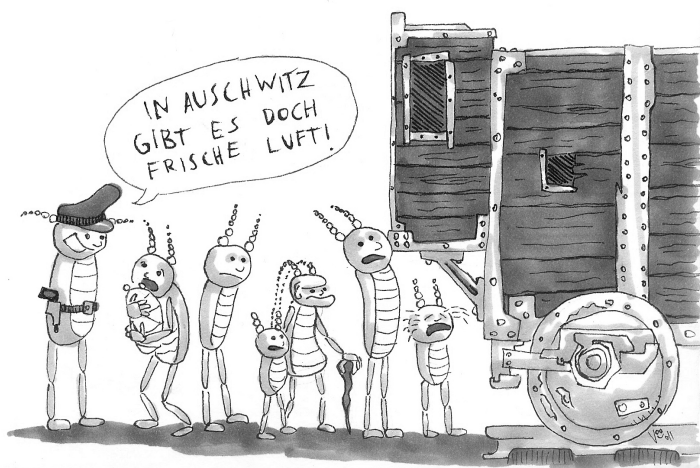
Problematika studentských výjezdů je velice komplexní. Dá se na ni nahlížet očima studentů venku a doma, očima profesorů a rodičů, očima školy samotné. Otázky „k čemu jsou výjezdy do zahraničí“ a „k čemu by měla žáky vést střední škola“ jsou si nesmírně blízké, nejsou-li přímo totožné. Na základě malého průzkumu mezi studenty i profesory jsem se pokusil zachytit co nejširší spektrum názorů na dané téma, aby tento článek měl co možná nejobektivnější a nejotevřenější pohled na zkoumanou otázku. Děkuji tímto za pomoc jak profesorům, tak studentům, kteří na zmíněnou anketu odpověděli.

Studovat PORG, nebo odjet dospívat?

První otázka, kterou si student (či jeho rodič) zvažující možnost pobytu na zahraniční škole musí položit, je dětsky prostá: k čemu mi to vlastně bude? Odpověď je snad ještě o něco prostší než otázka samotná: několikaměsíční pobyt daleko od rodičů donutí studenta osamostatnit se, naučit se reflektovat svoje činy a vůbec o něco víc dospět. Studenti, kteří podobným programem již prošli, se shodují, že teorie je potvrzována praxí: záda prohýbající se pod slastným nákladem zodpovědnosti a svobody se po čase narovnají a do paměti se zaryjí nezapomenutelné vzpomínky s pocitem volnosti spojené. Před očima nám pojednou vyvstává rovnice, vyplývající z neotřesitelného vědomí omezeného času, který máme na zemi k dispozici: vyplatí se za pět či deset měsíců vytržení z domovské reality zaplatit absencí na výukovém procesu školy, která se dlouhodobě umísťuje na předních příčkách žebříčků kvality pražských gymnázií?

Není student jako student

Dotázaní profesori se shodují v jedné věci: pobyt v zahraničí ve většině případů vede k rozvoji osobnosti, uvědomění si tíhy svobody a celkovému osamostatnění se. A mají na PORGu své místo. Pohledy se začínají lišit, když přijde na otázku, kdo, kdy a na jak dlouho by měl vyjet, aby pobyt přinesl kýžené ovoce. Jak píše prof. Janichová: „Pro někoho totiž může být pobyt venku demotivující – venku se nemusí učit tolik předmětů a zvyknou si, sciences jsou tam obvykle na nižší úrovni a zde se mezitím probere něco „těžkého“ a nastane pocit, že se to už nedá dohnat, leda za cenu velké (mnohými chápáno neefektivně investované – „stejně se tím nebudu živit“) práce. Povahově slabší jedinci (a byli takoví!) pobyt považují jakousi rekreaci a naučí se poflakovat.“ PORG k odlišení těchto „povahově slabších jedinců“ vyvinul systém pořadníků, podle kterých jsou studenti postupně přizváni k výběru partnerské školy v závislosti na dlouhodobém prospěchu, disciplinovanosti, jazykových schopnostech atp. Smysl takového pořadníku se ztrácí ve chvíli, kdy má každý ze studentů na seznamu možnost vybrat si být z méně (či vůbec)

kvalitních škol typu Annaberg či Aurillac. K výjezdu jednotlivých studentů se vyjadřují i členové profesorského sboru, kteří mohou jedinci pobyt nedoporučit, resp. nedoporučit škole studentovo uvolnění. I přes tyto ochranné mechanismy je realita taková, že do zahraničí odjíždí drtivá většina studentů (byť na dobu kratší, např. tří měsíců; výjimkou budiž maturitní ročník 2012, který výjezdy z důvodu jejich přesunu ze septimy do sexty obešly), a to i těch, kteří patří spíše ke studijnímu průměru či ještě hůř. Získání špatných návyků a nevěle vynaložit námahu na poctivé dohnání zameškané látky tak u některých studentů může vyústit nejen ve ztrátu akademických znalostí, které by doma nabyl, ale dokonce se staví přímo proti hlavnímu smyslu zahraničních pobytů, totiž uvědomění si břemena zodpovědnosti neodmyslitelně spojeného se svobodou. K zvládnutí dlouhodobého pobytu v zahraničí je zkrátka potřeba zralost a cílevědomost, kterou je jednodušší (ne vždy oprávněně) spojit spíše s dobrými známkami než nedůsledností v plnění školních povinností.

Nahlédněme ale krátce do minulých let. Kolik studentů odešlo ze školy, protože nezvládli návrat ze zahraničí? Odpověď „žádný“ nabízí dvě interpretace: buď jsou všichni PORGáni natolik poctiví a pracovití, že pro ně ani dlouhodobé studium na dvou školách zároveň není nezvládnutelné, nebo jsou mezi PORGány i tací, kteří všechny svoje studijní závazky nedotáhli do konce a na škole je udržela jen a pouze naše tisíckrát oslavená rodinná atmosféra. Můžeme jen věřit, že první tvrzení je pravdivé, protože tvrzení druhé, jakkoli může vyzařovat teplo domácího krbu, zapáchá nezaslouženou milosrdností, která by se kolem každé školy dokázala obtočit jako nebezpečný had.

K čemu chodit do školy?

Postavme ale otázku trochu jinak. Je doopravdy možné, aby student mohl nepřítomnost na hodinách dohnat domácím samostudiem? Ani zde nenajdeme jednoznačnou odpověď. Vezměme si kupříkladu matematiku: jinak než opakovaným pročitáním důkazů vršících na sebe komplex matematického vědění ve věrné společnosti pera a hor papíru, které postupně mladý matikář zaplňuje čísly a neznámými, se ji naučit nelze. A to můžete dělat všude. Pohled do místnosti s britskou vlajkou na zdi nám ale nabízí docela jinou odpověď: student, který vyjede na půlrok do Francie, si těžko v novém prostředí najde sílu a čas na učení se jiného cizího jazyka, než toho, v jehož zajetí se zrovna nachází. Stejně je tomu

z pohledu francouzštinářského a němčinářského. Je pravda, že návrat do školy může být pro žáka stejně přínosný jako pobyt sám. Jak píše David Roesel v reakci na svůj půlroční pobyt v Hannoveru: „Jeden z výjezdů možná nedostal očekávání, ale úplně parádně mě nakoplo doučování po příjezdu. To, že se musíš látku naučit za 1/2 času, je někdy i lepší trénink než samotnej pobyt, protože to prostě prozkouší tvoje schopnosti od managementu času a rozvrhování písemek, přes dril, po učení se dvojí látky z jednoho předmětu najednou. Podle mýho je to úplně stejně důležité aspekt.“ V souvislosti podobné úvahy se nabízí otázka, jaký smysl vlastně má chodit do školy – zdá se, že by stačilo mladé lidi bez svazování povinnou školní docházkou přitlačit dostatečným příkrovem stresu ze shrnujících testů, aby se jejich studium nejen zefektivnilo, ale jeho výsledky také zlepšily. Obloukem se však vracíme k argumentu již zmíněnému: ne každý by na takovýto tlak reagoval stejně a ne každý by ho proměnil ve svůj zisk.

Porg - Libeň 2010

Na výjezdy do zahraničí se dá ale podívat i z druhé strany oceánu (potažmo jiné vhodně geograficky zvolené vodní plochy), přesněji z perexem popsané polo-prázdné třídy. Učit šest lidí je obtížné pro profesora a učit se v šesti lidech je obtížné pro studenty. Proč? Jak se osazenstvo třídy v průběhu roku míchá (za příklad opět poslouží sexta 2011), kolísá zároveň i hladina vědomostí v daných předmětech. Student, který se po půl roce vrátí z Francie, nemůže mít ani tucha, co se na hodinách právě probírá. A pokud se snaží svůj znalostní deficit zahladit, vyhledává právě pomoc profesora. Rozličná sezení, konzultace a práce nad rámec hodiny je pro kantora nevyhnutelná, a jelikož ji nikdo oficiálně nekontroluje, zůstává také finančně neohodnocená. Nutnost neustálého zapojování navrátilců ale zpomaluje i postup studií třídy jako celku. Jak píše Monika Mazlová, menší počet studentů ve třídě má ale i své světlé stránky: „Když byli všichni pryč, bylo to boží. Ve třídě klid, příjemné ticho, dalo se spát. Hodiny konečně s oním individuálním přístupem. Doporučuju.“ K dokonalos-

ti, co se individuálního přístupu ke studentům týká, dovedly okolnosti hodiny profesorky Janichové, kdy Adam Kvapilík (maturant 2009) mohl chemické vědění ve třídě nasávat nikým nerušen a zcela sám.

Na kom ulpí odpovědnost?

Otázka stojí tak, na kom vlastně je, aby rozhodl, zda je vycestování do zahraničí na úkor standardní docházky do školy pro toho kterého studenta vhodné. Do debaty bezpochyby musí zasáhnout dotyčný student společně se svými rodiči, dalším faktorem však musí být i škola (jak skrze třídního profesora, který by měl znát své studenty natolik, aby dokázal předpovědět, jaký vliv na ně bude cesta mít, tak skrze vedení školy, které vytváří systém, jímž se budou „zahraniční“ studenti volit). Jaký je však správný poměr mezi těmito dvěma hlasy?

Jako liberální přístup se jeví převedení maxima odpovědnosti na rodinu, jakožto zákazníky, a tedy i „tvůrce“ školy. (Poznámka ředitele Přibíka „zájem o výjezdy je velký; budeme v tom dále pokračovat“ tento přístup naprosto vystihuje.) Protinázor poskytuje pohled do zahraničí, například konkrétně na washingtonskou partnerskou školu PORGu St Albans School, jejíž více než stoletá historie je dobrým garantem toho, že studnice inspirace z ní pramenící nebude nijak závadná. Škola se zde chápe jako instituce, která své studenty vede k jasné vytyčenému cíli (tedy vzdělání po všech stránkách, nejen akademickému, nýbrž i morálnímu, emočnímu atp. – nutno zde podotknout, že STA je škola církevní), ke kterému má ovšem vytyčenou předem danou cestu. Zkušenosti nabyté mimo školy jsou vítané, avšak mottem by v každém okamžiku studia mohlo být: „naše škola vašim dětem poskytuje všechno, co potřebují.“ Tedy ve zkratce: škola nabízí léty prověřenou pěšinku, po které je však nutno kráčet dennodenně, aby se vystoupalo na vysněný vrchol, a rodiče s ní buď souhlasí, nebo dávají své děti jinam. Ústupky či hra na rodičovskou demokracii nejsou možné. Jakkoli se systém stejného rozvrhu každý den a bezpodmínečného plnění každodenních domácích úkolů může jevit jako fádni a neefektivní, právě on pomáhá studentům vytvořit strukturu dne tak, aby ani minuta nezůstala promarněná, což je nedocenitelný dar zejména do života mimo střední školu. (Mluvte o St Albans School – tato škola je pro studenty natolik časově vyčerpávající, že jakýkoliv výjezd mimo školní zdi v toku školního roku je nemyslitelný; studenti STA, kteří v minulosti v rámci vý-

Studenti PORGu Libeň studují na nejlepších světových univerzitách?

► měnných pobytů navštívili Prahu, k nám dokonce museli přicestovat během letních prázdnin.)

Paralela s českým prostředím do jisté míry pokulhává – ve Státech je nepsaným pravidlem, že na vysokou školu děti vycestují pryč z domu, aby završili nabývání zážitků obdobných s PORGánskými dlouhodobými pobyty. Profesor Rufer zmiňuje britský model osamostatňování se: „Kdybych měl děti inkriminovaného věku a dost peněz, snažil bych se využít spíš model gap year, který znám od svých přátel z Británie. Jejich děti jezdívají na rok do ciziny po jejich období naší maturity, před vstupem na vysokou školu. Učí je to samostatnosti, zodpovědnosti, a tím i svobodě.“

Cesta lemovaná nebezpečími

Každopádně pokud přistoupíme na postoj školy, tedy že odpovědnost za rozhodnutí vycestovat je hlavně na rodičích (jakkoli měnění osnov ročníku a vyhlídka na pražské studium ve třech lidech rodičům „správnou“ volbu dosti silně naznačuje), musí být škola garantem toho, že vytoužené obohacení studenta po stránkách charakterních nezaprůčíní jeho úpadek po stránce vědomostní. Laťka pro zahraniční studenty musí být při dopisování testů v průběhu roku i v případných komisionálních zkouškách nastavena stejně vysoko jako pro „normálního“ studenta. Pokud tato podmínka není naplněna, škola vykračuje na cestu úpadku, jakkoli nenápadného a pozvolného. A to se dostáváme zpátky k hadu obtáčejícímu školu, který prolezl textem pár odstavců zpět.

Zcela odlišný pohled na věc vynáší na světlo (vedle dalších argumentů zmíněných v tomto textu) ředitel Příbík: „...v souvislosti s připravovaným projektem Studenti PORGu Libeň studují na nejlepších univerzitách světa se ukazuje, že např. pro přijetí na Harvard je více než užitečné, když má uchazeč referenci z jiné střední školy mimo ČR (čistě pro to, že vypovídací hodnota vysvědčení z českých SŠ je malá; na každé škole je známka výborný za něco jiného; neexistuje kvalitní centrální standardizované testování); ideální v tomto smyslu je, když si student během zahraničního výjezdu napíše národní srovnávací zkoušky dané země.“ Celý projekt je teprve v plenkách (jakkoli by se v jisté míře mohl dotknout již maturantů 2012), v budoucnosti by však měl PORGány směřovat k tomu, aby čas strávený na střední škole byl co nejvíce užitečný pro pomyslné oči světově nejprestižnějších vysokých škol – a studenty

na Harvard, Yale či Oxford přijaté potom finančně podpořit. Nabízí se otázka, jak slavné zámořské univerzity přihlédnou k půlroku studia na střední škole kdesi ve východním Německu nebo měsíci strávenému na sebekvalitnější high school ve Státech či Velké Británii. Myšlenka, že PORG není schopen nabídnout svým studentům dostatečnou průpravu k vysokoškolskému vzdělání na nejvyšší úrovni a musí se pro ni obracet na školy jiné, je v naprostém rozporu s tisíckrát vyčteným hodnocením PORGu jako elitní školy.

Exodus pokračuje

Co ovlivňuje studenty, profesory a atmosféru na jednotlivých hodinách, to má bezpochyby vliv i na jednotku nadřazenou – školu. PORG je vzdělávací instituce jako každá jiná. Ani na české poměry kvalitní zázemí, ani přítomnost prvotřídních a inspirativních profesorů nevyjímá PORG z konkurenčního prostředí českého středního školství a co víc, není zárukou, že na idylickou současnost naváže stejně pozitivní budoucnost. Je nepochybné, že studentské výjezdy v současné masové podobě školu (a její studenty) výrazně ovlivňují a jejich forma na ni bude mít vliv i v letech následujících. Vedení studentům v exilu v současnosti prošlapává pěšinku – kupříkladu pozměněním osnov výše zmíněné sexty 2013, které se do dalšího ročníku přesunul nejen předmět dějiny umění, ale i část nálože z dalších předmětů (matematika apod.). I díky tomu bude exodus pokračovat i v příštím školním roce. Z šestnácti kvintánů, kteří odpověděli na dotaz o tom, jestli příští rok stráví aspoň měsíc na zahraničním pobytu, odpovědělo čtrnáct (!) kladně (speciální dík Jakubovi Podgornému za pomoc v získávání těchto informací). Škola se společně se svými zákazníky-rodiči rozhodla vydat cestou zahraničních pobytů a myšlenku dotahuje do extrému. Důraz na to, že zahraniční výjezd nemůže být pro každého, přihlížení k tomu, že zahraniční pobyty nejsou samospásné a primárním cílem studenta PORGu by mělo být studium na PORGu – to všechno se kvůli momentálnímu přístupu školy a rodičovstva k dané problematice jeví jako argumentace nereflekovaná a nezajímavá. Jestli je to správná volba, to ukáže budoucnost.

Jakub Kurnas, septima

Nedávno jsem si takhle šel po schodech našeho starého dobrého PORGu, když tu moji pozornost upoutal křiklavě červený papír, vyvěšený všem na očích vedle rozvrhů. O dost víc mě zaujal nadpis: že by konečně nějaká smysluplná podpora porgánů se zahraničními ambicemi? Potom co jsem si ale přečetl text celý, mi údivem spadla brada, a to hned z několika důvodů, které se pokusím podrobněji rozebrat.

Program mě zaujal hlavně proto, že já sám mám podaných osm přihlášek na prestižní (ovšem často ne dost, viz dále) školy na americkém východním pobřeží. Také že jsem se stal stipendistou Nadace Zdeňka Bakaly, která má podobný účel, k němuž naštěstí volí o dost jiné prostředky, opět viz dále. I proto myslím, že můžu psát z o něco zasvěcenější pozice, byť se mě tato možnost financování už podle všeho netýká.

Za prvé, jsem opravdu rád, že se tu tato myšlenka zrodila, studium v zahraničí je nesmírně finančně náročné a je skvělé, že se uvolní peníze pro absolventy PORGu, kteří tyto ambice mají. Za druhé, jsem si plně vědom toho, že samozřejmě platí „čí peníze, toho pravidla,“ leč v tomto případě vyvstává neodbytná otázka, zda ta pravidla jsou nastavena optimálně.

Podívejme se nejprve na první podmínku, tedy že student je přijat na jednu z deseti škol ve výběru. Nedalo mi mnoho práce zjistit, že tento výběr jen kopíruje jinou nadaci – Martiny a Tomáše Krskových. Stipendia tohoto fondu jsou ale určena pro podporu postgraduálních, nikoli bakalářských studií. Tomu odpovídá i výběr těch desítek „best of“ – jsou to školy, které získávají nejvíce bodů v žebříčcích hodnotících hlavně citovanost a prestiž jejich vědeckých programů. Čímž se vysvětluje i fakt, že tam chybí bakalářsky orientovaná Yale, kterou nahrazují vědecky hyperaktivní UC Berkeley a Caltech. Vzhledem k tomu, že porgovský program má podporovat studenty bakalářských oborů, vyvstává otázka, proč (když už vůbec) je použit žebříček zaměřený primárně na prestiž postgraduální výuky.

O dost nesmyslnější je podmínění udělení stipendia tím, že student si zvolí jedno z předložených zaměření. Absurdní to je i proto, že na osmi amerických školách z výběru si student svůj obor zvolí

Větrné mlýny CERMATu

až po cca dvou letech studia. Znamenalo by to, že by dostal stipendium až potom, nebo že by se smluvně zavazoval ke studiu jednoho oboru již při nástupu na školu? Zajímalo by mě, podle čeho byly tyto obory vybírány a proč stavitelství/strojírenství/doprava získalo navrch nad např. historií/politologií/mezinárodními vztahy? Jsou opravdu o tolik perspektivnější? A nejsou to naopak humanitní obory obecně, které mají v ČR relativně špatnou úroveň (a které by tudíž bylo záhodno studovat v zahraničí) oproti často velmi kvalitním oborům technickým?

I sám Martin Roman, předseda správní rady PORGu, během svého vystoupení před oktávou říkal, že pro pracovní uplatnění je výběr zaměření téměř irrelevantní. A že jsou daleko důležitější kontakty, které člověk během studia na špičkové škole získá, a příležitosti pro profesionální uplatnění, které mu daná škola nabídne.

A ještě jeden ilustrační příklad, za který vděčím Andree: Je „prestižnější“ studovat strojírenství na Oxfordu (stipendista), nebo ekonomii na LSE (smolař)?

Přitom se to vše dá udělat o dost elegantněji, procesem, při kterém nebudou stresováni studenti, kteří by chtěli studovat v zahraničí, ale nemají na to prostředky a zároveň se obávají, že by se nemuseli dostat na školy z výběru, které jsou extrémně selektivní. Tak jako to funguje u Nadace Zdeňka Bakaly: Všichni uchazeči jsou posuzováni individuálně, nejsou předem stanovena žádná kritéria a část uchazečů je pozvána do druhého kola na ústní pohovor, který komisi umožňuje uchazeče lépe poznat a přesněji posoudit jeho potenciál.

A pak se komise může na základě takto získaných informací svobodně rozhodnout, komu stipendium udělí. Škola a obor, který dotýčný chce studovat, tu tak nejsou vstupními podmínkami, ale důležitými doplňujícími informacemi. Celý proces pak dává o dost větší smysl.

Matěj Jungwirth, oktáva

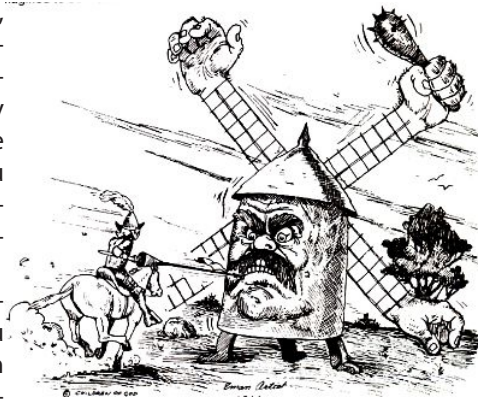
O Centru pro zjišťování výsledků vzdělávání (CERMAT) toho bylo již mnoho mnohými napsáno. Leč věřím, že můžu nabídnout poměrně unikátní vhled do fungování této instituce a do rigidity jejího procesního fungování.

Tak tedy, celý příběh začal loni v říjnu, kdy byly vyvěšeny harmonogramy generálky maturitní zkoušky. Dva papíry stačily k pokrytí všech mých spolužáků, na dalších dvou figurovala jen moje maličkost. Ke svému nezměrnému překvapení jsem zjistil, že nejenže píši všechny písemné testy v samostatné třídě, ale že je mi na ně vyhrazeno dvakrát více času nežli ostatním. To vše kvůli mému zařazení do skupiny žáků s přiznaným uzpůsobením podmínek.

A tím se dostáváme k jádru pudla. Jediná část státní maturitní zkoušky, kterou nejsem schopen skládat za stejných podmínek jako ostatní oktáváci, je poslechový test u anglického jazyka – mám velké problémy zpracovat cizojazyčné audionahrávky, protože u nich zákonitě nemohu odezírat. Podle tabulek CERMATu jsem tím spadl do kategorie SP I, jejíž studenti poslechový test úplně vynechávají. Se skřípěním zubů, budiž, ale s členstvím v tomto klubu se pojí další, již zmíněné povinné úpravy, plus třeba i pikantní možnost dojít si na záchod, kdy chci (jak to, probůh, souvisí s tím, že špatně slyším??), které nepotřebuji a ani nechci, chci mít co nejidentičtější podmínky se zbytkem oktávy – jednoduše nechci, aby váha mých výsledků byla eventuálně zlehčována tím, že jsem to přece měl podstatně jednodušší.

Není to rozhodně má první zkušenost se standardizovanými zkouškami z AJ. Na pražském British Councilu jsem již složil zkoušky CAE a IELTS s jediným rozdílem oproti ostatním účastníkům: poslechová část mi byla přečtena předčítačem. Toť vše, elegantní a nabízející se řešení, které se ani nijak neobjevilo ve výsledné podobě certifikátů. Tato zkušenost mě vedla k zahájení jednání s CERMATem. Mé požadavky byly jasné: mít stejné podmínky jako ostatní a poslech přečtený živým předčítačem. Po mnoha technicistních výmluvách a vytáčkách vykristalizovaly dva hlavní problémy, které v tom oficiální struktury viděly: strach, že by školy poté byly zahlceny specifickými požadavky jednotlivých studentů, a obava z validity takto získaných výsledků argument, že bych nebyl hodnocen ze své schopnosti komunikovat anglicky, ale z toho jak dobře slyším a odezírám. Na první je jed-

noduchá odpověď, protože při maturitní generálce bylo ve skupině SP I 6 (!) žáků. Na druhé říkám, že organizace, která garantuje mezinárodně uznávané a platné testování z AJ, tuto obavu nemá. Také by mě zajímalo, zda jsem podle této logiky byl za celou svou dosavadní školní docházku hodnocen z toho, jak dobře látku slyším, a ne z toho, jak moc ji umím?

Po pár měsících se jednání dostala do mrtvého bodu, a proto jsme se s mámou (která mi byla ku pomoci radou i podporou) z čiré frustrace rozhodli věc medializovat. Povedl se nám průnik do Respektu a internetového aktuálně.cz. Pár dní poté, co jsme z MŠMT dostali zamítavou odpověď na mou žádost, nám najednou zavolala ředitelka tiskového odboru a vítězoslavně mi sdělila, že se mi po dlouhém rozvažování rozhodli udělit výjimku a umožnit mi poslech absolvovat v mnou navržené podobě. Detaily provedení nejsou zatím ještě úplně vyjasněné, ale vypadá to slibně.

Upřímně mě překvapilo, že se mi povedlo dosáhnout svého, opravdu jsem nečekal, že by se to mohlo povést. V první řadě mi šlo o to upozornit na nedokonalost systému, který se bolševicky snaží o zaškatulkování nezaškatulkovatelného – každý neslyšící má jinou ztrátu a jinou míru kompenzace a tomu by měla odpovídat i podoba úprav a svoboda jejich výběru. Také mě osobně mrzí stav věcí, v němž je nutno svoji „kauzu“ proprat přes média, aby byla danými autoritami brána na opravdový zřetel, pro mě to vypovídá o tristní detašovanosti některých úřadů od hlasu veřejnosti.

Byť se zisk mého urputného snažení nemusí zdát bůhvíjaký (čtvrt hodiny podle všeho dosti primitivního poslechu), jsem rád, že jsem se ho domohl. Může to znít lehce pateticky, ale dokázalo mi to, že má smysl stát si vytrvale za svým a ne skládat zbraně hned v začátku.

Matěj Jungwirth, oktáva

Jak jde čas PORGem...

To jde člověk takhle jednou do školy na třetí hodinu, přichází v 10:38 a jásá, že jde včas, když vtom uvidí skupinku primánů před angličtinou, kteří vypadají, že tam již notnou chvíli stojí. Jindy je zase potká poslušně stepovat u dveří do pavilonu pět minut před začátkem hodiny a náhodného opozdilce dvě minuty poté řítícího se ze schodů nadzvukovou rychlostí. Je to rozkošné, obzvláště v kontrastu s jeho vlastní třídou, kde byste půl minuty před začátkem francouzštiny/němčiny naprosto nevěřili, že se někdo z těch lidí v nejbližší chvíli někam chystá. To je ten rozdíl v počtu let strávených na Porgu. A to mě přimělo se zamyslet, jak je vidím já.

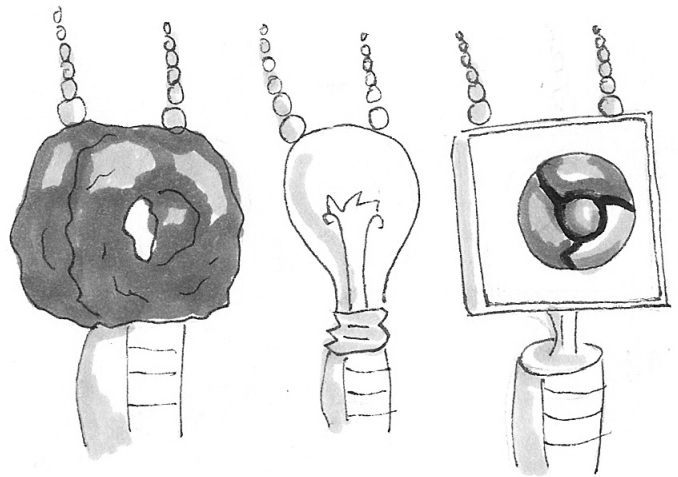
Z primánků, kteří vše berou smrtelně vážně, se stanou sekundáni, bojující s bortící se iluzí, že je přece všem jasné, že už dávno nejsou žádní primáni (je s podivem, že ačkoliv má člověk za sebou téměř totožnou zkušenost z druhé třídy základní školy, nepoučí se a je v té sekundě opět upřímně zklamán). Slabou útěchou budiž, že v tercii už víc studentů tuší, že primáni jsou jiní. To už ale terciáni raději řeší, proč mají sakra tak moc práce. A vodní slavnost k tomu.

I když ta práce má spojitost s kvartou, kdy ještě víc řeší, proč si sakra v sekundě a v tercii mysleli, že mají moc úkolů. Totiž v porovnání s malými maturitami z tak dábelských předmětů, jako jsou chemie, fyzika a biologie (a čeština), se dosavadní historie jeví jako procházka růžovým sadem. V kvintě přichází další padlá iluze, totiž že malá maturita z francouzštiny/němčiny a dějepisu bude přece v pohodě. Ne že by nebyla, ale v kombinaci s klauzurami, které zaberou mnohonásobně více

úsilí, než kdy koho předem napadne (jakkoli je asi milionkrát varován), není kvinta o nic klidnější než kvarta. A bůh ví proč, ale ani v sextě nenalezneme ten zasloužený odpočinek (i když opravdu netuším, jaké to je, když jich tam je pět).

Septima začíná Běstvinou, šokem z vlastního stáří a ještě větším z autority, kterou člověk najednou vzbuzuje u primánů. Načež následuje další příjemné překvapení při pohledu na vlastní rozvrh. Jak to celé krásně popsal můj nejmenovaný spolužák P.F. v úvodu jednoho zamyšlení, je to skoro jako zpět v primě. Už jen uvidíme, co všechno s maturitami přijde v oktávě...

Nora Behová, septima

Exkluzivní informace, jedinečné záběry!

(Verča a Prokop) Poslední dobou velmi probíraný P.H. ovládnán přicházejícím jarem podlehl krásné V.S. Po návratu V.S. z Francie se k sobě přitiskli a jen těžko je spatříte zvlášť. Zhrzený D.B. se k této události vyjádřil jen tak, že jim jejich štěstí opravdu přeje. I my doufáme, že bude láska tohoto mladého páru trvat i během podzimních dešťů!

(Anička a Pišťák) Přistižení! Mladí A.V. a M.P. se za svou lásku nestydí a nebojí se ji projevit ani o hodině dějepisu! Co na to profesor Arnot? „Je neuvěřitelné, co si dnes studenti dovolí, probíráme Turky a oni se tu klidně olizují!“ vyjádřil se profesor dějepisu a zhnuseně opustil třídu.

(Betty a Vašek) Sexuálně obtěžovat se pokoušel V.K. svou přítelkyni B.M. přímo na školní chodbě! B.M. neprotestovala a ještě násilníka v jeho činnosti podporovala. Co by se stalo, kdyby nezačala hodina, ani nechceme domýšlet! Co na to pohoršení primáni?

(Tomáš a prof. Janichová) Vždy vás zajímaly mezigenerační rozdíly? Smáli jste se párům, které mezi sebou měly rozdíl čtyři třídy? Volejte morální policii! M.J. si bez uzardění vyrazila s výrazně mladším lvem salónů T.S. na procházku po parku, své nadšení z vycházky však neskrývali ani po cestě školou. Nestydatý T.S. se rodinnými závazky M.J. odradit nenechal. Co na to ale manžel paní profesorky?

(Jáchym a Franta) J.S. se nechal slyšet, že mění svou sexuální orientaci! „Po nepříjemných zážitcích z Francie, kde se na mě lepila kdejaká ošklivá Francouzka a profesorka literatury mě neměla ráda, protože jsem s ní odmítl jít na schůzku, jsem konečně dospěl k závažnému rozhodnutí. Chlapci jsou mi bližší.“ Svě štěstí zkusil u F.K., který však jeho hru na kytaru, doprovázenou milostnými zpěvy, neocenil a usnul. Jáchyme, vyzkoušej někoho jiného!

(Tma – černo) Zajímalo vás, jaké nestoudnosti provozují M.M. s E.J. ve fotokomoře? Jen my máme odpověď! Jen my máme exkluzivní fotografii přímo z místa činu, zachycující pár v choulostivé situaci. Bohužel ve fotokomoře nebývá příliš světla, a tak si detaily můžeme jen domýšlet. I tak je však tento záběr unikátní. Proč ale svou lásku pár skrývá? Stydí se snad za ní?

(David a Kuba) Exkluzivní fotografie! Přímou na školní chodbě, během vyučování, jsme přistihli D.B. v pikantní pozici přímo s šéfredaktorem našeho plátku. D.B., zdrčen ztrátou svého dlouholetého přítele, ztratil veškeré zbytky své úcty a vrhá se ve škole na náhodné kolemjdoucí. Byla však tato aférka náhodná? Co na to zhrzená Noemi? Na dotazy našich redaktorů odmítla reagovat, jen s pláčem utekla. Pánové, styďte se!

Bětko Kovandová, sexta

Jsme fakt divný

Vrátit se v čase, vrátit se do minulosti, vrátit se zpět tam, kde vás naučili základy bytí, žití a samostatnosti. Vrátit se k něčemu, co pro vás hodně znamenalo a pořád znamená a strávili jste tím velkou a důležitou část svého života. Kde jste byli při prvně přečteném slově, při prvně přečtené knize? Kde jste byli, když jste přišli na to, kolik budete mít jablek, když vám jich pět sebere kamarád? Kde jste byli, když jste poznali své první velké kamarády, své první lásky? Kde jste byli těch prvních pět let, během kterých se událo tolik věcí, kolik už si ani teď nevybavíte. Jsou tu ale záblesky, jsou tu vzpomínky, které tu budou po celý život.

Někdo by mohl namítat, že základní škola pro něj byla pouhou čekárnou na další, ne-li důležitější část života. Tu část, která mu teprve dala vše potřebné a důležité, znalosti, přátele, způsob

života. Otevírá se nám úplně jiný svět, do kterého se uzavřeme a nechceme z něj odejít nebo ho ztratit. Ztratit to, o co jsme tak usilovali a bojovali o to s ostatními. Jiný svět. Jiný, než na obvyklých školách. Jsme na něj zvyklí a nepřipadá nám zvláštní, nevšední. Pomalu si ho ani už nedokážeme vážít, to se však záhy (při návštěvě základní školy) promění ve zpytování svědomí. Milujeme PORG, milujeme ho a vážíme si ho.

Smysluplná škola aneb „Teď už to většina zatahuje“

Procházíme se po světlé, zelenkavě vymalované, poloprázdné chodbě. Pohledy neznámých žáků základní školy nás probodávají, zkoumají s tázavým výrazem. My zatím nalézáme ujetí jen v jejich zevnějšku. Barevná trička s výraznými nápisy stejné značky, minisukně, tepláky či džíny s rozkrokem u kolen. Vlasy vyžehlené, nagelované, odbarvené. Dostáváme se přes ▶

► hloučky studentů, opřených o malé nevýrazné plechové šatní skříňky, až ke třídě, ve které strávíme následující den. Oproti naší staré známě kvartě vypadá neúctně a svými holými zdi s pár plakáty s angličtinou a s periodickou tabulkou tak trochu připomíná celu. Když vejdem do třídy, všichni nás sledují a straní se rychle a pohotově míst, kam si míříme sednout. Poněkud zvláštní reakce. Vzápětí k nám dolehnou slova jednoho celkem hezkého kluka pokríkujícího na svou spolužačku, která nás uvádí do třídy: „Musíš nás pak seznámit!“

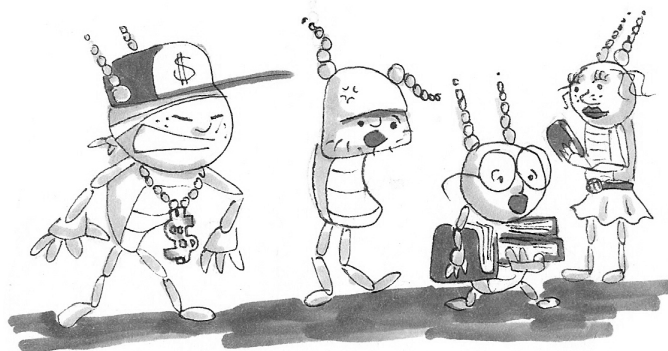
Zaujme nás také, proč je ve třídě tak málo lidí. Později se dozvídáme, že „teď už to většina lidí zatahuje“ a že „rodiče nám to normálně omluví“. První hodina nese název Pp – příprava na povolání, což nám připadá adekvátní vzhledem k tomu, že škola sama sebe nazývá Smysluplná škola (ve skutečnosti se jmenuje ZŠ Lyčkovo náměstí). Realita je ovšem jiná. Ozve se řinkot zvonku a do třídy vejde třídní učitelka. Ne že by to někomu zajímalo, třída se utiší, až když učitelka začne rozdávat všem žákům papíry s napomenutím třídního učitele. Dva šťastlivci si dokonce jdou pro třídní důtky. Proč by se s tím ale měl někdo stresovat, že? Přihlášky na střední školy jsou podané, pololetí je za námi, do školy si chodíme povídat a trochu se pobavit... Teď ale nastává další problém: odpoledne je schůzka školního parlamentu a je potřeba vyslat dva devátáky jako zástupce. Zdá se, že zrovna dnes má každý ve třídě naplánovanou aktivitu, nevyjímaje žáky, kteří tvrdí, že zrovna dnes jdou hrát golf či na hodinu violy. Učitelka jmenovitě žádá všechny ve třídě, ale dostává se jí jen drzých odpovědí a výsměchu. Když zjistí, že patnáct z osmnácti přítomných neudělalo domácí úkol (připravit si životopis a žádost o práci), zvyšuje hlas a do růžových žákovských knížek zapisuje kule. Hodina poněkud rozplizle končí a my se rozpačitě chystáme konverzovat se svými náhradními spolužáky. Zatím se zdají být docela milí, veselí a asi zřejmě normální...

Další hodina má být čeština a my jsme zvědavé, jak bude probíhat a jestli budou mít tentokrát naši noví spolužáci k učitelce větší respekt. Po zvonění přichází učitelka a třídu zdraví veselým „Hello, sit down“. Teď se cítíme opravdu zmateně a ptáme se dívky sedící před námi, jestli jsme se nespletly, jestli tohle není angličtina. „Ne, to je čeština.“ „Tak proč mluví anglicky?“ „Já nevím, vona je fakt divná,“ dozvídáme se. S upozorněním „máte na to maximálně ten minutes“ nám paní učitelka rozdává test na Osvobozené divadlo. Těm, kteří naivně nahlížíjí do sešitu, ho samozřejmě zabaví, ale to nezabrání rozjařeným žákům, aby o testu diskutovali dál mezi sebou, otočení zády k tabuli. Test jsme dostaly taky, a přestože Voskovec ani Werich se zatím nevyskytují v námi probírané, středověké literatuře,

tak jsme ho zvládly (i když, pravda, že u úkolu s podtrháváním slov, která se rýmují, jsme měly menší problémy...).

Další hodina je dobrovolná němčina, což se nám zdá dostatečně Smysluplné, vzhledem k tomu, že tam chodí jen pět „dobrovolníků“, kteří se opravdu chtějí něco naučit. Tahle hodina se hodně podobá naší, žáci se hlásí a aktivně se účastní vyučování. Zajímá nás také, jak probíhá předmět s názvem Procvičování z českého jazyka, který má zbytek třídy. Dvě z našich nových spolužaček nás vedou do velké místnosti, ze které se ozývají zvuky piana. Vejdem do třídy a naskytne se nám pohled na žáky hrající na klavír, bavící se a přitom sedící na parapetu, žáky poslouchající hudbu z mobilu a zbytek třídy, kteří sedí u počítačů a prohlížejí si fotky na facebooku. Mezi nimi prochází češtinářka, kterou už známe z druhé hodiny, a čas od času napomeně nějakého svého svěřence za vyřčené sprosté slovo. Všichni vypadají nadmíru spokojeně. Jen nám, které jsme zvyklé na prostředí PORGu, se tento výjev zdá trochu zvláštní. Když se zeptáme paní učitelky, co probírají, dostává se nám odpovědi:

„Oni dostali úkol, kterej maj dělat teď, ale dělej ho doma. Já mám tak míň práce a oni si z toho pak v pátek napíšou test.“ Už se na nic neptáme a připojíme se k všeobecnému veselí.

Zbytek dne – matematika a fyzika – probíhal v podobném duchu, i když ve třídě byla větší kázeň a naši spolužáci začali víc dávat pozor a soustředit se na hodinu. Bylo to nejspíš hlavně díky učiteli, který měl autoritu. Dokonce kvůli nám i změnil rozvrh – z plánovaných dvou hodin fyziky vykouzlil matematiku a fyziku, abychom to prý měly pestřejší. Milé.

Je těžké nepsat tento článek s jakousi pýchou. Je těžké napsat popis této školy a našich nových spolužáků, aby to nevyznělo tak, že my jsme ti nejlepší a nejchytřejší a kupodivu i nejukázněnější. Není se taky čemu divit. My jsme o místo na PORGu usilovali a bojovali, oni o nic takového, jak se zdá, nejví zájem. Nemáme tudíž sebemenší právo je soudit a říkat, co špatného dělají. My jsme si vybraly boj a možnou výhru, oni procházku růžovým sadem, i když bez vítězství. Oni jsou šťastní tam, kde jsou. Jejich volba, naše volba.

ZŠ Gutova

Druhý den jsme se vypravily do ZŠ Gutova. Velmi nás překvapilo, jak moc se tato škola lišila od tzv. Smysluplné školy. V té žáci neměli k učiteli ani kapku respektu a absolutně se nezajímali o dění v hodině. Tady naproti tomu jsme hned první hodinu zjistily, jak probíhá vyučování: devátáci seděli skloněni nad sešitem a potichu si zapisovali složité věty, které jim slovo od slova diktovala paní učitelka chemie. Když jsme tak seděly a bály jsme se pohnout, abychom nenarušily to nepřírozené ticho, přemýšlely jsme, jestli někdo ve třídě doopravdy rozumí, jak právě probírané elektrárny fungují, nebo jestli jsou to jen jakési stroje s tužkou a papírem. Totéž se opakovalo ostatní hodiny, učitel mluví, žáci sedí, nediskutují, ale mají respekt a dávají

pozor. A pak jsme si uvědomily, proč se mezi nimi cítíme tak odlišní. To my, PORGáni, jsme zvyklí skákat do výkladu a stát si – někdy až příliš – za svým názorem. To my jsme často přehnaně sebevědomí s naší nálepkou „elitní výběrová škola“. Samozřejmě teď musíme říct, že to byla skvělá zkušenost, která nás znovu utvrdila v tom, jak máme naši školu rádi. I když víme, že kdybychom zůstali, kde jsme byli, a teď bychom byli místo kvartány „devátáky“, žádný jiný způsob výuky bychom se ani nesnažili nalézt. Bylo by to úplně normální a my bychom byli spokojeni tak, jako jsou naši bývalí spolužáci. Teď jsme samozřejmě odlišní téměř ve všem. To my jsme ti divní a zvláštní. K nám by měli chodit psát o nás články a mluvit o nás s jakousi přezíravostí. Oni jsou většina, my jen parta sebevědomých a zpupných lidí, kteří jsou možná inteligentní, ale jsou hlavně divní. Jsme divní, ale jako správní PORGáni, jsme na to pyšní!

Martina Kavanová, Tereza Nekolová, kvarta

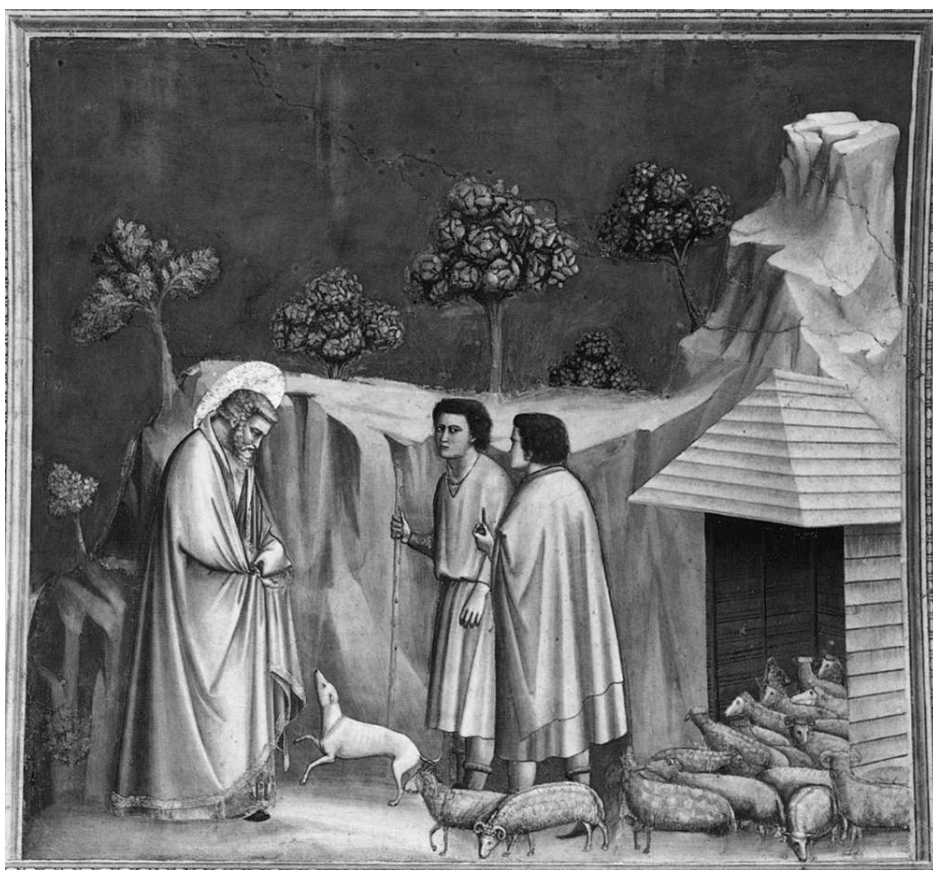
Kdoví jak by to všechno dopadlo...

Kdoví jak by to všechno dopadlo, kdyby slavný malíř Cimabue nešel jednoho dne roku 1276 z Florencie do nedalekého Vespignana, jinak to místa natolik nicotného, že nepotkat na cestě malého Ambrogiotta, bylo by navěky zapomenuto.

Cimabue byl opravdu velký významný malíř. A vášnivý modernista. To on poprvé od antiky namaloval skutečné světlo. Poprvé od dávných dob opustil onu byzantskou manýru světelné záře prokreslované zlatem. To se dělalo celá staletí před tím a dělalo se to dobře, a někde se to dělalo staletí potom. Ovšem nesmíme zapomenout na malého Ambrogiotta, ten právě pásal kozy a ovce svého otce. Bylo mu sotva deset let, a právě se věnoval své nejmilejší zábavě, kreslil na kameny ovce a kozy, a to tak dovedně, že Cimabue celý udivený se zastavil a zeptal se chlapce, zdali ba k němu nechtěl do učení. Což se také stalo.

Snad se vám to zdá jako příběh dosti banální, ale považte, jak by to asi dopadlo být to někdo jiný – kluka si ani nevšimne; kdo by se taky zajímal o dětské čmáranice? A i kdyby si všiml, kdo tak jasně rozpozná talent? A i když rozpozná talent a nadání, žárlivě ho neudusí, ale dá příležitost růst?

Na tom všem je ovšem nejpozoruhodnější, že malý Giotto – samozřejmě je to on, jak už jistě každý poznal – se vše naučil pouze napodobováním přírody, kterou byl obklopen. Jistě neměl žádné knihy s obrázky a skutečný obraz, asi jediný, který kdy viděl, byla pouze stará zčernalá ikona v místním kostele. Nic, co se dosud naučil, neměl od nikoho než od přírody a jistě – svého talentu. Všichni před ním

se učili pouze kopírováním již tisíckrát překreslených a tím pádem i zkreslených vzorníků. A všichni kreslí především světce, zatímco Giotto ovce a kozy. Přírodu, přirozený svět, jak ho vidí kolem sebe.

Kdoví jak by to všechno dopadlo, kdyby starý Scrovegni nebyl takový lakomec a lichvář. Kdoví jak by to všechno dopadlo, kdyby se v té době nevěřilo, že půjčování na úrok je hřích horší než vražda, než smilstvo. Ba hřích všech hříchů, neboť všechny ostatní hříchy dějí se jenom krátce a pomíjivě, zatímco lichvář hřeší, i když spí. Prodávaje mrtvé peníze

a čas, který náleží pouze Bohu. A když tedy starý Scrovegni zemřel a bylo jasné, že půjde rovnou do pekla, pokusili se jeho synové přece jenom podplatit Nebesa. Postavili kostel, vlastně spíš jenom takovou kapli, po pravdě řečeno celá ta architektura nic moc. Ale k výmalbě pozvali neslavnějšího malíře, jaký byl v té době k dispozici. Giotto di Bondone.

To vše se odehrává krátce po roce 1300. Přesněji řečeno v letech 1304–1306, pokud by taková podrobnost někoho zajímala. Giottovi bylo asi třicet let, vyučil se v dílně Cimabuově, proslavil se cyklem ▶

▶ nástěnných maleb v Assisi a nyní je povolán k zoufalé záchranné akci, záchraně před peklem. Snad se samotný kostel za spásu duše takového hříšníka zdá málo, a tak má být stavba vyzdobena obrazy, které mají vzbuzovat zbožnost, jež dojde až k slzám. Obrazy světa, který nás opravdu obklopuje a s nímž se můžeme ztotožnit. Vzbuzovat naději i modlitbu. Zatímco západní stěna kaple je celá pokryta malbou posledního soudu ještě tak trochu postaru, jsou boční stěny pokryty obrazy ze života Panny Marie a Krista, a to zcela v duchu novém. Takhle se to nikdy nedělalo. Jistě ne všechno je tak převratné, ale to, co je, je opravdu nové. Ty kompozice, například ve scéně zjetí Krista a polibku Jidášova. Celé to drama nočního zmatku vyjádřené skrumáží holi a pochodní, které se vějířovitě rozprostírají na obzoru a v jednotlivých osách svádí náš pohled k detailu zrádného osculatia. Nebo snětí z kříže, rozvržené ve scénu tak zoufale bolestnou a lidsky pochopitelnou, že ještě po staletích vykradenou jako reklama pro módní firmu Benetton.

Ale jeden obraz, jednu scénu bych kladl nade vše a jeden detail bych měl za opravdu převratný: Příběh o Jáchymovi,

otci Panny Marie. Ten vyhnán z Chrámu, smutný, zoufalý vrací se domů a cestou potkává pastýře, kteří pasou jeho stáda. Filmaři říkají, neříkej mi to, ukaž mi to. Dřív by dal malíř do ruky postavě tzv. mluvící pásku a ta by nás podobně jako komiksová bublina informovala, co si dotyčný myslí nebo co si máme myslit my. Giotto vše umí namalovat, říct obrazem, detailem. Jáchym se sklopenou hlavou jde, jen co noha nohu mine, nic nevnímá. Ještě krok a vrazí do udivených pastýřů, kteří na sebe hledí v dialogu očí. A pohledy mluví. Co se stalo? Co se to s ním proboha děje? Je to jen pár gest, skloněná hlava, ruce zabalené zimomřivě v pláštích a jeden udivený pohled. A nějaké ty ovečky a kozy kolem, to se rozumí samo sebou.

Mezi Jáchymem a pastýři však ještě poskakuje malý pejsek, už, už se jednou packou dotýká lemu Jáchymova pláště a druhou se odráží od země. Rád by vyskočil a olízl starcovu tvář tak jako jindy. Rád by se nechal podrbat za ušima, jako obvykle. Rád by vítal svého pána, jako vždy předtím.

Ale Jáchym je smutný, byl vyhnán z Chrámu, nic nevnímá, sám v sobě uzavřený, na nic nereagující. A jak to ukázat, jak to

převyprávět obrazem. Nevěřím, že by to bez toho pejska bylo celé a pochopitelné. To není zvířátko do komparsu. V té neuchopené pacce je sama kvintesence příběhu o zoufalství a opuštěnosti z ne-pochopitelnosti lidského údělu. A kdyby z celého obrazu nezbylo nic než jen ten pes, pak věřím, že z té nabídnuté packy, zdviženého čenichu a psích očí byli bychom schopni znovu zrekonstruovat celý příběh znovu.

A kromě toho, také že zde jsme opravdu na samém prahu moderního malířství. V psychologii bytosti, které se míjejí a už nikdy si zcela neporozumí. Přesto budou samy sebou, jedinečné, ale také opuštěné.

Kdoví jak by to všechno dopadlo s moderním malířstvím, nebýt smrtelných hříchů?

P.S.

Koho by zajímalo, jak to dopadlo s lichvářem Scrovegnim, čti Danta, Inferno, okruh osmý. Ale věřit se tomu samozřejmě nemusí.

Aleš Roleček

Zdravím tě, má milá,

naposledy jsem tě viděl před dávnými časy v Rudolfínu na Hagenovcích. Zřejmě jsi někam spěchala a já tě nechtěl rušit, do sebe zabranou. Předtím na kurzech v Brandýse jsi byla plně vytižená povinnostmi plynoucími z účastenství, mně se nedotýkajících. Chodil jsem na většinu koncertů, na některých měl to štěstí poslechnout si tvou hru, ve vztahu k věku pozoruhodných kvalit. Bývala jsi obklopena přáteli, vrstevníky svého druhu, svých zájmů, popřípadě také rodiči, v jejichž přítomnosti jsi musela zachovávat patřičný odstup ode všech. Viděl jsem tě odjíždět ve sgrafitovém autobuse s tmavými skly, skrývajících jeho vnitřnosti, rovněž pokryté dvojitou vrstvou omítky. Odjížděl jsem v autě, sedě na místě řidiče, neb jsem byl toho času jediný střízlivý. Neviděl jsem tě sejít níž, do útrobu zámeckého protějšku, sejít po jeho hltanu k houpačce zvané larynx, kterou jsi byla obšťastňována chvějivými pohyby z ní vycházejícími. Seděla jsi nedlouho v prázdnu té křehké struskovité temnoty a cítila pod sebou jemný jazyk výše zmiňovaného, samovolně se pohybujícího dvěma směry, podléhajícího větru bezovému, okrovému, v barvě přepálených cihel a mrtvého kohouta v základech.

Zahýbal jsem tou mizerně značenou odbočkou na hlavní silnici směr ku Praze, když jsi sklouzla a seděla si akvamarínovou sukni s třemi vrstvami krajek. Padala jsi. Padala jsi skrz sérii zrcadel na objednávku z murana, z jednoho do druhého, z druhého do třetího. Stalo se, žeš minula ledviny i se svými kameny. Shledala jsi svou situaci bezvýhodnou, dupla na vaječník a s křečí v klínu se propadla dovnitř. Vzpomněla sis na mucholapku, visící z mého levého stěrače, kterou jsem za deště v předvečer velké hostiny obstarával rodině předkrm. Vzpomněla sis na mé jablečné pyré s ovesným základem a muškátovým prachem, které ti tolik chutnalo, posledně, však víš kdy. Běžela jsi do kopce, až na vrchol dna studny, kde se za parných dnů odrážel svit hvězd ze včerejší noci. Byl tam talíř, stůl, číšník, dezertní vidlička a chianti, které jsi musela vypít celé z lahve. Řekla jsi, že si přeješ přeskočit všechny slané chody a byl ti přinesen podnos se stříbrným sturcem. Byl delikátní. Ruka se ti přilepila k nemyté mosazné rukojeti a bylo to příjemné. Sama jsi mi to později řekla, když jsme se setkali ve vaječníku. Už jsem dojel domů, uložil rodiče i sebe ke spánku a pak se jal proplouvat tobě naproti. Uvázla jsi,

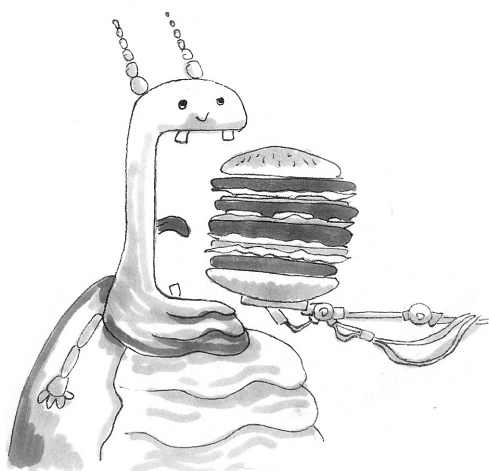

já tě vyprošťoval a potom jsem odešel, abych nerušil tvé výsostné kruhy. Myslí, žeš volala. Unavena jsi zívla, protáhla své mladé tělo a strnula v nekonečném kafevském motivu. Postavili tě na jeho pomník na pražském židovském hřbitově za tím olšanským. Znáš přeci ten zvyk. Tak jsi měla spoustu času prožít si své poslední chvíle znovu.

Tvůj
Anonym

Práce v mekáči

„Do mekáče jsem šla proto, že jsem potřebovala peníze. Nejdřív jsem měla v úmyslu tam být jenom přes letní prázdniny, abych si vydělala svých deset tisíc a pak konec. Teď jsem tam ale už 9 měsíců,“ píše Anička Větrovcová a Nora Behová, která má rovněž četné mcdonaldí zkušenosti, se k ní *kurzivními komentáři přidává...*

Pohovor

Pohovor nebyl nijak těžký, zeptali se na pár otázek, a bylo jim vlastně docela jedno, jaká bude odpověď, hlavně že budou brigádníci. A navíc, každý manažer dělá pohovor po svém. Takže jsem podepsala smlouvu, vyfasovala hrozný kalhoty, nepohodlný triko, kšiltovku a pásek. Všechno v kombinaci hnědý a černý barvy, krása pohledět. *Pokud byste někdy měli podobné kariérní ambice, rada na úvod, přineste si boty, ke kterým nemáte až takový citový vztah, ono to prostředí na ně nemá moc dobrý vliv.*

V kuchyni

První dny jsem byla v kuchyni a myla nádobí. Nevěděla jsem, jak se šteluje voda, takže jsem všechno myla ve vařící vodě a vařící dezinfekci. Potom nastoupil někdo další, novější, a já jsem byla přesunuta na sekci s názvem BOP. Doteď nevím, co to znamená, prostě BOP. Tam se dělají nuggety, wrapy a všechny sendviče s jiným masem než hovězím, takže se tam stříkne sos a obloží se houska. Dál se to celý pošle o dva metry dál, kde se dá maso. Všude platí přísná pravidla, jako třeba že se každé maso krájí na jiný počet dílků, wrap se musí správně zabalit a konečně se to hodí do kontroly, což je stříbrný box, co hřeje. Na BOPu se taky smaží nuggety a maso určené ke smažení. To se smaží buď 3 minuty 15 vteřin, nebo 4 minuty 50 vteřin, nebo nějakých 7 minut,

jako taštičky nebo ryba. *Takže logicky, když si objednáte rybu (na rozdíl od taštiček jich není několik předpřipravených), prostě si musíte počkat. Tak se pak netvařte nasušeně. Pak to zapípá a je hotovo. Všechny objednávky jsou na obrazovce, takže je docela snadné se orientovat.*

Na druhé straně je gril a garnýr, což je část, kde se dělají cheese, big macy a speciální sendviče. Tam nejvíc funguje typická mekáčovská komunikace, která vypadá zhruba takhle: „Čtyři za dva prosím!“ „Dík, čtyři za dva.“ nebo „Šestku na gril prosím!“ „Dík, šestku na gril.“ nebo „Nuggety z oleje! Dík, nuggety z oleje.“ a ve špičkách, kterým se říká hužva, třeba takhle: „Kde mám toho grila?“ „Dík, gril.“ nebo „Za jak dlouho dábel prosím?“ „Dík, dábel. Za plnej.“

U hranolek

Dalším „stanovištěm“ jsou hranolky. To jsem k smrti nenáviděla, protože stát v létě osm hodin u vroucího oleje není moc sranda. Navíc hranolkář je vždycky samotář. Všichni si můžou vždycky povídat s někým, s kým jsou na stanovišti, a u toho pracovat, ale hranolkář je jeden. Jediná komunikace je zase: „Velký prosím.“ „Dík, velký.“ *Tady se prokazuje, že záleží na štěstí a na pobočce. Na Florenci se o hranolky oficiálně staral ten, kdo měl krajní kasu, kde přednostně obsluhoval okénko pro prodej ven, ale když byl klid, musel brát i lidi uvnitř, kterým ale pak zase musel vysvětlit, že ten, co právě přišel venku, má prostě přednost. Tudiž v praxi hranolky vždycky udělal ten, kdo se zrovna našel (a kdo nebyl začátečník, který pořád nevěděl, v jakém pořadí ty čudlíky zmáčkne). Byly slavnostní dny, kdy se našel člověk přiřazený výhradně k hranolkám a to ho pak všichni zbožňovali, protože si neumíte představit, jak takové nabírání hranolek do těch speciálních sáčků zdržuje (a vůbec jak je to hrozně složitý!!).*

Za kasou

Na servisu, tedy pokladně, to má většina lidí nejradši. Tady se musí dodržovat pravidla jako kompletace objednávky, tedy správné nakládání jídla a pití na tácek tak, aby stihlo co nejméně vychladnout. Nebo správná komunikace se zákazníkem. Tu ale většinou nikdo nedodržuje, protože je někdy dost podivná. Když si člověk dá např. Big Mac, nebo cokoli, já bych měla říct: „Ano, Big Mac je skvělá volba, to maso v něm je vynikající.“ Komunikace se zákazníkem je víc důležitá u stálých zákazníků, k nám jich chodí ně-

kolik, tak si s nimi vždycky ten, co je obsluhuje, trochu popovídá. Řeči, že každý zelenáč začíná trpět v kuchyni a až po obrovském množství těžké dřiny se za odměnu dostane na servis, jsou mýtus. Já na servisu začala (a během své dvouměsíční mcdonaldovské kariéry se jen jedinkrát dostala jinam). Nikdo mě neučil, že mám pochválit maso v Big Macu, ale správná komunikace se zákazníkem se samozřejmě omílá pořád dokola. Několik poznatků ze servisu: máte-li slitování, nechtějte od zelené jmenovky (tzn. úplný začátečník) několik velkých menu, a když už na nich trváte, nechtějte je zabalit, a když i na tom trváte, aspoň to pití si probiha vemte do ruky! A vůbec, máte-li problémy s trpělivostí, vystojte si frontu u jiné barvy. Dále nepodceňujte náročnost správného natočení zmrzliny či složení krabice k Happy-Mealu! A vězte, že sklídíte vděk, když nebudete zjišťovat, jaké hračky jsou vlastně na výběr a co přesně to je. Když platíte třemi stravenkami za 75 a nějakými drobnými k tomu, nedivte se, že obsluze to trvá spočítat a namarkovat. A mějte na paměti, že kasa je dotyková a velice citlivá a takový začátečník lehce namarkuje něco, co nechce, ale samozřejmě si to hned všimne a zruší, takže nemusíte hned vyděšeně valit oči na ten displej s cenou před vámi.

Pro auta

My tam máme ještě sekci McDrive, takže obsluhujeme auta. Jsou tam tři sekce – sluchátka, platba a výdej. Na sluchátkách jsem byla nejradši, protože mě baví bavit se s lidmi a nutit je, aby si koupili něco, co vlastně nechtějí, což se mi většinou povede. Tomu se říká nabídkový prodej a zvyšování obrátů. Navíc je můžu vidět přes kameru, co je zabudovaná u obrazovky, na které vidí, co si objednali, a o té většinou moc lidí neví, takže se někdy chovají docela směšně nebo vulgárně. Na platbě stojí člověk, u kterého se platí. Ten to má teoreticky nejlepší, protože dostává velká dýška, já dostala jednou snad 70 Kč. Škoda že si dýška nesmíme nechávat. Kdybych to udělala a oni mě viděli jednou z těch milionů kamer, mohli by mě vyhodit.

A na výdeji je to nejhorší, protože jeden z těch dvou, co tam je, musí odstavovat auta, což znamená, že jim řekne, ať si na to jídlo počká ještě pět minut. Potom si vyslechne přednášku o tom, že jsme přece fast food a že tohle ještě svět neviděl a že u nás ten zákazník už nikdy nenakoupí. Někdy je tento proslov vhodně doplněn gesty nebo silnými slovíčky, která všichni známe. *A nemyslete si, že*

► *když máte problém a necháte si zavolat manažera, bude na vaší straně! Manažeři, ač nadřízení, bývají velice přátelští k vlastnímu týmu a chápou, že často je to spíš váš problém a neseřvou obsluhu jen na vaše přání. Nebo jo, ale pomyslí si něco o vás.*

Na výdeji je ještě jeden člověk, co kompletuje objednávku. Ten toho naběhá asi nejvíc, protože připravuje třeba čtyři objednávky najednou a pořád někde běhá. Občas se stane, že je málo zaměstnanců, takže člověk, co objednává na sluchátkách, musí zároveň zvládat kompletovat objednávky a poté je vydávat. To už se mi taky několikrát stalo, docela mě to baví, aspoň mám ve všem přehled a nemusím pořád někoho o něco prosit a za něco děkovat. Ale je pravda, že se člověk za tu dobu, co tam je sám, prostě nezařává. Doslova.

Jako uklízečka

Pak už je jenom lobby, tedy uklízení. To je nuda, prostě se chodí s hadrem, každých pět minut se utřou stoly, několikrát za den se vytře, vyleští se okna a zrcadla a navoní záchody. To se dělá dokola. A jednou za měsíc se myje strop. *Já jako velký začátečník jsem při lobby byla ušetřena záchodů, protože nebyl čas, aby mi někdo vysvětloval, kde je jaký hadr. A to pak to sbírání táců, třídění (!) toho, co na nich zbylo, občasné utření stolů a vyleštění dveří má aspoň tu výhodu, že se nemusíte*

stresovat rychlostí a správnou komunikací jako na servisu. Navíc se na vás občas i někdo pěkně usměje, když mu uklidíte tác, a občas je i ten někdo pěkný. Jen tu ten čas ubíhá o dost pomaleji. Ale něco jiného je podlaha u kas a v kuchyni – to prostě občas někdo z tam-přítomných dostane rozkaz zamést, což je ještě v pohodě, nebo jít mopovat, což znamená vytrít pořádně celou podlahu všem pracujícím po pod nohama a to je nekonečnej voprz, jehož oběti jsou samozřejmě nejčastěji začátečníci.

Někdy se stane, že přijde dost naštvanej zákazník, protože třeba čeká na jídlo už deset minut, nebo protože dostal špatnou objednávku, jednou dokonce přišel někdo, kdo si stěžoval, že mu nedáme džus zdarma, když si objedná třicetkrát McChicken. Tyhle problémy potom řeší hosteska, tedy já. Musí se omluvit, usmát, omluvit, dát mu něco navíc, omluvit, rozloučit, usmát, omluvit.

A ještě něco na závěr

Jako hosteska ještě musím rozdávat balónky a vědět názvy hraček a jejich funkce. Takže když přijde děcko a já mu dám vybrat z hraček Roboštěkouna, Robochňapáka nebo Světlovrtilku, musím jim zároveň vysvětlit, co to je. Taky dělám ochutnávky a anketky. A ještě bych měla dělat dětské oslavy, ale jelikož pracuju u dálnice, moc dětí tam slavit nechce. Takže dětský koutek nemáme.

A teď k výhodám zaměstnanců. Narovinu, moc jich není. Můžeme pít všechny nápoje zdarma a máme jídlo za 50 % původní ceny. Když se ale skamarádíte s manažerem, což uděláte třeba tak, že mu strpíte milion hloupých vtipů na vaše jméno a pak vás má docela rád, zamrkáte na něj a řeknete, že máte hlad a nemáte peníze, dají vám to jídlo zadarmo. Já naposled platila asi v říjnu.

To je asi tak zhruba všechno, co by vás o mekáči mohlo zajímat. Možná ještě plat vám můžu říct, mám 70 Kč/ hod čistýho. *Nemyslete si, já měla 64 Kč.* Tak a teď už je to všechno. Hlavně nebudte na ty lidi tam, když si objednáte, nepřijemný. Nemuselo by se vám to vyplatit. *Navíc ti chudáci za kasou fakt NEMŮŽOU za to, když jim to v kuchyni trvá a vy na svoje jídlo čekáte dlouho. A vůbec, nejlepší zákazník byl ten, co můj pokus o omluvu zrazil s tím, že tam taky pracoval a naprosto chápe. A nejhorší jeden Albánc, který po přečtení mého jména a zjištění, že mám rodinné vazby v Kosovu, na mě vrhal dojaté, sladké úsměvy ještě další půl hodiny.*

Anna Větrovcová, Nora Behová

Nickyho rodina

Příběh Nicholase Wintona je fascinující. Je příběhem odvahy, dobra, ale také neobyčejné skromnosti. O tom, že jako mladý vypravil Winton v roce 1939 z předválečného Československa osm vlaků s 669 židovskými dětmi do Velké Británie, čímž je zachránil před jistou smrtí v nacistických koncentračních táborech, se svět dozvěděl náhodou. Sir Winton totiž po válce o svém činu mlčel, protože ho nepovažoval za hodný pozornosti.

Vše začalo telefonátem od přítele krátce před Vánocemi 1938. Winton si to vybavuje velice přesně: „Všechno se to stalo během jednoho telefonického rozhovoru v prosinci 1938. Chystal jsem se odjet příští pondělí lyžovat se svým přítelem Martinem Blakem. Zavolal mi a řekl prostě: „Zrušil jsem dovolenou a doufám, že uděláš totéž. Odjíždím do Prahy. Dostal jsem velice zajímavý úkol a potřebuji tvou pomoc. Mám hrozně naspěch a nemám čas na podrobnosti, ale moje adresa je hotel Šroubek Praha. Přijed', jak nejdřív můžeš.“ Winton neváhal a do Prahy skutečně odjel. Tam zjistil, že Blake začal

pracovat pro Britský výbor pro uprchlíky z Československa (BRCR), jednu z dobrovolnických organizací vzniklých po nástupu nacistů k moci, které se snažily pomáhat perzekuovaným lidem (po Křišťalové noci v roce 1938 hlavně Židům) v Německu, Rakousku a Československu a dostat je pryč z Hitlerova dosahu. Winton se také ihned zapojil a dostal na starost dětské transporty, což byl úkol nadmíru složitý. Zájemců bylo totiž tisíce a států ochotných uprchlíky přijmout velice málo. Imigrační kvóty byly opravdu nízké, a to i v případě Židů, kteří by se chtěli dostat do tehdejší britské Palestiny. Několikrát se dokonce stalo, že uprchlíci byli poslání zpět do rozbořené Evropy, kde většinou skončili v koncentračních táborech.

Winton se ale s vervou pustil do organizace. Většinu náležitostí musel vyřizovat na vlastní pěst, protože pomoci od úřadů se nedovolal. Jediná země, která odpovídala na jeho žádost o udělení víz pro československé děti, byla jeho rodná Anglie. Pro každé dítě však bylo nutno

najít v Anglii pěstounskou rodinu, předložit lékařské vysvědčení a složit kauci 50 liber, což bylo na tehdejší dobu opravdu hodně. Aby Winton vše urychlil, začal vyrábět „katalogy dětí“ s jejich fotkami, ze kterých si pak v Anglii pěstouni vybírali – což se ukázalo jako velmi chytrý tah.

Z Prahy vyjelo celkem osm transportů s celkovým počtem 669 zachráněných dětí. Poslední, největší transport s 250 dětmi, který byl zorganizován na 1. září 1939, se bohužel nemohl uskutečnit, protože toho dne vtrhl Hitler do Polska a hranice byly uzavřeny. Téměř všechny tyto děti holocaust nepřežily.

Po válce se Winton vrátil do Anglie ke své práci. Jakmile se děti dostaly do pěstounských rodin, už se o nich nic dalšího nedověděl. Sám to nepovažoval za důležité. O svém činu i dnes tvrdí, že pouze udělal to, co musel. Jako upomínka mu zůstala jen kniha výstřižků a fotek, kterou si schovával na půdě svého domu. Ta tam zůstala přes třicet let, než ji roku 1988 náhodou objevila jeho žena Greta. Ta ji předala lidem z BBC, kteří vyhledali několik desítek přeživších „Wintonových dětí“ (do dneška se jich okolo 400 z původních 669 nezvalo), pozvali je i Wintona do televize do pořadu *That's Life*, kde je sobě navzájem představili. Šlo o velmi emotivní setkání (viz film *Síla lidskosti*). Wintonův příběh se však dostal do popředí až trochu později díky slovenské-

mu režisérovi Matěji Mináčovi, který ho zpracoval ve svém hraném filmu *Všichni moji blízcí* (1998) a poté, v roce 2001, představil v dokumentu *Síla lidskosti – Nicholas Winton*. Nyní vstoupil do kin jeho třetí a poslední film o Wintonovi, příznačně nazvaný *Nickyho rodina*. Na slavnostní předpremiéře 20. ledna 2011 v Kongresovém centru v Praze byl přítomen i sám Sir Winton, který letos oslaví 102. narozeniny. Navzdory věku je stále aktivní, pracuje rád na zahradě, spolupracuje s několika humanitárními a charitativními organizacemi a má velmi nabitý program. Po zhlédnutí filmu řekl: „Vím, že to není chvíle pro dlouhé projevy, ale chtěl bych upozornit na dvě důležitá slova, která si můžete vyložit po svém. Jsou to etika a kompromis.“

Wintonův silný příběh fascinuje a inspirovuje mnoho lidí na celém světě, především děti. 100 000 dětí z ČR také podepsalo petici za nominaci Sira Wintona na Nobelovu cenu míru. Sám Mináč tvrdí: „Od začátku jsme chtěli ukázat, jak z tragických událostí, padesát let kompletně zapomenutých, může vzniknout příběh pro současnost, který bude lidem pomáhat tvořit budoucnost.“ Berme si z tohoto odvážného a energického muže příklad a předávejme jeho příběh a poselství dál!

Noemi Krausová, oktáva

Děti mediálního věku

Historikové se v každé době snažili popsat události již proběhlé, sesumírovat informace z dob minulých, čas rozdělit do epoch a ty epochy co nejobrodněji pojmenovat. Prosím, ale odborné pojmenování epoch může být dosti zavádějící. Kupříkladu takový středověk. Představte si, že byste se nějakým nedopatřením ocitli ve dvanáctém století a potkali byste nějaké to „středověké“ obyvatelstvo. Myslíte si, že by se ztotožnili s tvrzením, že žijí ve středověku? Spíše by se vám vysmáli. „Kdepak,“ pomyslí si středověký člověk, „my žijeme v moderní době. V novém věku.“ Za nic na světě by se vám nepodařilo dotyčného přesvědčit o své pravdě, stejně jako vy byste si asi těžko přiznávali, že současná doba je v rámci celkových dějin lidstva na pozici pravěku. My sami o své epoše sobecky mluvíme coby o novověku. Přitom každý věk, byl svého času nový. Proto navrhuji neklasifikovat historické epochy podle toho, která byla „zaostalejší“ a která „pokročilejší.“ Ostatně, v budoucnu by se nám to mohlo setsakramentsky vymstít.

Naši epochu bych raději popsal podle toho, čím se opravdu vyznačuje a vymezuje proti epochám předchozím. Třeba označení doby bronzové, nebo stříbrné je taky zavádějící, ale rozhodně přesnější než „středověk“ či „novověk.“ Místo slova novověk bych pro naši éru používal sousloví „mediální věk“. Média přímo ovlivňují a řídí naše životy. Tato epocha zabírá z hlediska celkových dějin lidstva jen zdánlivě zanedbatelný zlomek. Přesto se tento zlomek zásadně liší od předešlých dějin. Svět i celá společnost, právě díky médiím a stále větší a rychlejší propojenosti světa za posledních několik generací zaznamenala značné změny, přímo související s každodenním životem každého z nás. Ještě 27. 12. 1895 si asi málokdo dokázal představit filmovou projekci. O den později přijel vlak. Dnes se na filmy díváme nejen na plátně, ale především na televizních obrazovkách a monitorech počítačů. Samostatnost Československa byla vyhlášena v Čechách a na Slovensku nezávisle na sobě, protože se o tom obě strany neinformovaly dostatečně rychle. Dnes, když spadne v Namibii letadlo, dozví se to za pár okamžiků každé dítě ve slumu na předměstí Ria de Janeiro. V roce 1977 Václava Havla nenapadlo pověsit text Charty 77 na internet. Nebylo to tím, že by byl Havel lempl, ale tím, že

tenkrát ještě internet neexistoval. O třicet let později mnozí nás tráví on-line i několik hodin denně. A když náhle vypadne signál, činí nás to bezradnými a po pár hodinách se objevují příznaky chorobného šílenství, končící pobytem na psychiatrii nebo smrtí. Internet je pro nás stejně důležitý jako jídlo a pití. Možná že v budoucnu budeme živiny konzumovat výhradně přes internet. Možná se pomocí internetu budeme pohybovat v prostoru, protože už nebude rozdílu mezi reálným a virtuálním světem. Podoba street view bude možná natolik dokonalá, že ji naše smysly nebudou schopny rozeznat od reálného prostoru.

Média zcela ovládají mínění veřejné i individuální. Média nás obklopují na každém kroku. Ve skutečnosti se každá naše myšlenka formuje pod vlivem médií – naše rozhodnutí o tom, co si dáme k večeři, jaký účes je pro nás nejlepší či jak se budeme oblékat. Člověka odříznutého od médií by třeba nenapadlo koupit si auto. Neměl by pocit, že mu něco chybí, a zcela by se bez něj obešel. Média v nás ale vytvořila představu, že mít auto je něco normálního, a kdo po třicítce nemá auto, je chudák nebo podivín. Média mají vliv i na otázky rodinného života a životního stylu obecně. Třeba před příchodem médií byli lidé

► šokování z každé vraždy, o které se doslechli. Dnes se naopak cítíme poškozeni, když se v novinách o žádné vraždě nedočteme, protože jsme byli připraveni o skvělé čtenářské zážitky. Podobně je to s nemanželským sexem. Dříve velké tabu, a když se náhodou provalilo, byla to velká rána pro celou společnost. Dnes mnozí s nemanželským sexem nemají žádné morální problémy, protože se jim jeví jako zcela normální. Vždyť každý druhý seriálový hrdina (zdanlivě naprosto realistická postava) má alespoň jeden nemanželský poměr.

Stává se třeba, že chlapy v hospodě řeší problémy amerického kongresu. Ve skutečnosti zde není žádná reálná šance, že by z této diskuze vzešlo nějaké řešení, které by poté americký kongres aplikoval, ale přesto nikomu z diskutujících nemůžete vzít přesvědčení, že jeho názor je strašně důležitý, invenční a světoborný. Kdyby se ale o daném problému nemluvalo v médiích, chlapi v hospodě by řešili vlastní problémy a jejich diskuze by možná přinesla i nějaké výsledky, ve formě konkrétních činů.

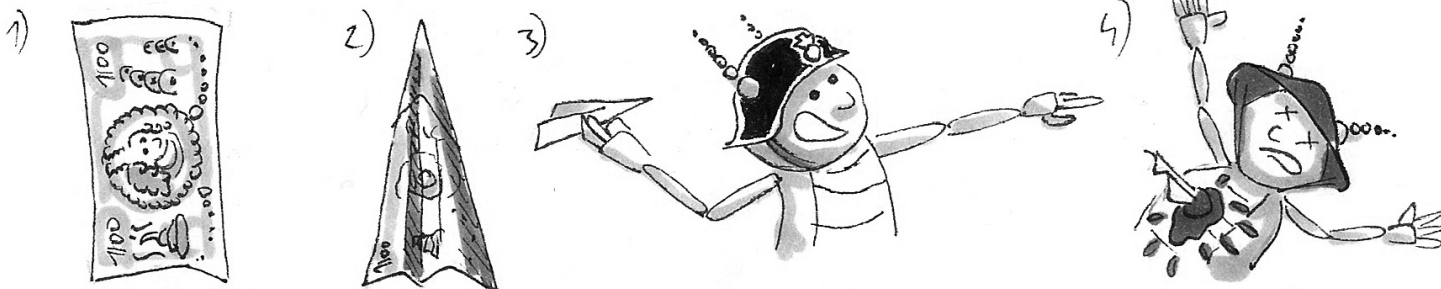
Jsmo na médiích závislí, nedokážeme bez nich žít, proti jejich vlivu jsme prakticky bezbranní. Naše názory se ve skutečnosti většinou nerodí v našich mozcích, ale vznikají z kusých informací mediálního prachu, který se na nás uchytí jako špína v síti. Máme neustálou nutkavou potřebu číst si články o milostných aférách filmových hvězd a děsit se teroristickými útoky v Moskvě. Statisíce Čechů podzim minulého roku propla-

kalo pro ztracenou Aničku z Tróje. Jen mizivé procento z nich tuto Aničku osobně znalo, nebo mělo možnost podílet se na vyšetřování jejího zmizení. Pro většinu byly informace o pátrání v praxi naprosto zbytečné a fungovaly jen jako útěk od vlastních problémů, podobně jako sledování béčkových detektivek na Primě. Přesto málokterá babička je ochotna si tento fakt přiznat a každou novou informaci o ztracené Aničce považuje pro svůj život nesmírně důležitou. Proto, přátelé, příznějme si to: Jsme děti mediálního věku! (nebo otroci?)

Předpokládám, že i média zapříčiní i konec světa. Nejprve se na facebooku objeví skupina „Bude konec světa“. Počká se, až se do skupiny přihlásí dostatečné množství osobností našeho kulturního a společenského života, jako Kája Zlatíčko Gott, Anetka Suprstáár Langerová nebo Vašek Vícežbůh Klaus. Poté se zveřejní událost „Konec světa“, které se zúčastní všichni členové skupiny „Bude konec světa“. Samotný konec světa pak budou moci sledovat diváci na všech televizních stanicích v přímém přenosu. Na CNN dokonce o pět minut dříve. Ti, kteří konec světa prožijou, si o něm budou moct přečíst na novinkách.cz. Koho bude zajímat něco odbornějšího, nalezne podrobný článek na wikipedii, který bude přeložen do pěti set padesáti existujících a šedesáti dvou neexistujících jazyků.

Dominik Obruča, oktáva

Lehké blábolostrofické uvažování

Posadte se, milí lidé, a já vám budu vyprávět pohádku. Naše vyprávění začíná v dávných dobách, kdy se ještě v restauracích kouřilo a Rusové toužili po světovládě. Usedli jsme tehdy s mým váženým otcem ke stolu, abychom poobědvali v jisté orientální restauraci tureckého původu. Když jsme dojedli delikátní kofte a poručili si od přívětivého mohamedána přinést šálek lahodného černého čaje, počali jsme rozebírat, jak už máme ve zvyku, mezinárodní politiku. Boje s divokými Afgánci, zavádění toho elektrického nesmyslu do Indie i postoje královny Velkobritské. Ke konci našeho rozhovoru sklouzla řeč k čínské otázce.

„To se ví, Čína,“ povídám.

„Bohatá, to ona je, ale Číňané? Ti bohatí nejsou a nebudou.“

„Jak kteří,“ odpoví na to můj vážený otec

a začne si cpát lulku.

„Máte pravdu, otče. Levně vyrábějí, draze vyváží a zisk poté investují do amerických cenných papírů. Někteří z těch východních gentlemanů musí žít v opravdovém přepychu. Většina na tom ale asi tak dobře nebude.“

„Ho ho ho ho ho,“ zasmáli jsme se důstojně.

„Myslíte si, že by snad někdy pomýšleli na válku?“ dotázal jsem se otce.

„Vždyť kdyby Amerika padla, padnou s ní. Budou na mizině.“

Otec ustal ve hře na housle a nadhodil:

„Máte pravdu, milý Jiří, avšak i bez války mohou Spojené státy donutit svým ekonomickým vlivem ke značným ústupkům.

O to více, že brzy budou vlastnit většinu jejich společností. A mimochodem, měl by jste jít, nebo ten svůj vlak zmeškáte.“

„Úžasné, otče, jak to víte?“ Byl jsem překvapen. Že stihám vlak, otec obvykle pozná podle lístku, který žmoulám v ruce, ale už nějakou dobu mám opencard.

„Mám metodu, Jiří. Základem všeho je metoda. Již potřetí jste se podíval na své cibulové hodinky, takže nejspíš spěcháte a nejrychleji se na váš gymnasion dostanete podzemním vlakem z Willsonova nádraží, které je pět minut cesty odtud.“ Rozloučil jsem se tedy s otcem, vzal deštník s buřinkou a drožkou dojel na nádraží.

Když se za syčení páry temným tunelem pomalu rozjel vlak, hlavou se mi honily celé myriády myšlenek. Kdo je to tajemný profesor R.? Stihnu to na jeho seminář? Šlo by válčit penězi?

Tedy vskutku, bylo by možné, aby se namísto kulometů, děl a granátů využívala

ve válce pouze a jedině ekonomika? Jen si to představte. Představte si válku, kde se namísto divizí přesouvají devizy, místo mužů padají akcie a přinejhorším v ní můžete přijít možná tak o zaměstnání. Vždyť už tomu tak téměř bylo. Studená válka mezi bolševickým doupětem a západním světem byla vybojována, tedy kromě vedlejších potyček à la Vietnam, především nepoměrně silnějším ekonomickým potenciálem nekontrolovatelného amerického trhu. A dnes? Dnes je k tomu prostor snad ještě větší.

Považte sami. Na držení území a národních hranic již prakticky nezáleží. Indické ocelárny chez nous, mohamedáni ve Francii a turecké restaurace v Praze. Čína vlastní americký průmysl a slovenské společnosti jsou do jedné buď polské nebo maďarské. Zabrat půdu, k čemu? Aby si ji člověk mohl okopávat? Aby ovládl místní burzu, která se tak těžko přesune o dům dál? Jediné, na čem může záležet, jsou naleziště ropy, ale upřímně, k čemu by nám ropa byla, kdyby ji svět nekupoval?

Ještě něco? Třeba jaderné bomby. Od té doby, co je každá Indie nebo Francie nukleární velmocí, pramálo záleží na skutečné vojenské síle. Mnohem větším úspěchem by bylo přitlačit na cizí obchodní potenciál. Uzavřít velká spojení a společnou ofenzivou sestávající ze zvýšení cel na produk-

ty toho či onoho si vynutit například přístup k nerostným surovinám pro vlastní společnosti, které vše později oplátí na daních. To je budoucnost válčení. Pochopitelně se pušky jen tak nehodí do žita. V zaostalejších zemích se nejspíš stále povedou teroristické boje, ale to budou spíše jakési policejní zásahy a budou se jich účastnit všichni ti vyspělí státové, neboť nějaké nevypočitatelné Al-kajdy zkrátka bohatnoucímu světu tak úplně nevoní, jak západnímu, tak i rusko-čínskému. Země se budou přetahovat o význačné společnosti, snižovat daně, aby podpořily domácí ekonomiku v boji a voilà, namísto strádání a vojenské služby by z toho občané mohli třeba mít i nějaký ten prospěch. A jestli někdo z vás, militaristů namítá, že bez válek by se ztratilo národní sebevědomění, odvaha, obětavost a ostatní věci, které přece k bojování patří a odevždy patřily, pak já, tedy kromě toho, že je to pitomost, namítám své. Vzdát se národního uvědomění za hrůzy smrti, hladu a bombardování je vcelku rozumná cena. A sebeobětování s odvahou si můžeme nechat pro všední život. Někdy nám v něm zatraceně chybí.

Jiří Münich, septima

Se školkou na horách

Mateřská škola V Úvalu jezdí každý rok se svými dětmi a jejich rodiči na hory. Ředitelkou školky je paní Věrtelářová, a tak jsem, prostřednictvím Aničky, jel letos s nimi.

V sobotu 22. ledna jsem nastoupil do autobusu plného dětí a v prvním momentě mě málem porazila zvuková vlna. Autobus byl poloprázdný, a přesto jsem měl pocit, že jsem na premiéře Příběhu hraček 3. Na chvíli jsem zapochyboval, jestli nebyla chyba jet. Ale teď už jsem z toho nemohl vycouvat. Úplně nejvíc mě vyděsila instruktáž o tom, že když někomu bude po cestě blbě, ať rychle zakřičí heslo „KOZA“, a pověřená osoba už příběhne s kýblem. Jo, vypadalo to, že to bude skvělý týden.

V průběhu týdne se mi ten výlet ale čím dál tím víc zamlouval. Děti se rády učily, zvláště když se jim po každé druhé zatáčce dal gumový medvídek. Ale jedinečný pohled byl, když se jim po třech dnech intenzivního kurzu povedlo sjet celý svah bez pomoci. Dalo mi to ale zabrat. Pořád jezdit zády ke svahu a každé dva metry zvedat pětileté děti, které jsou sice malé, ale 20 kilo je 20 kilo. Člověk je úplně vyčerpaný, záda se nemůžou narovnat, na nohách se nedá pomalu stát, ale ty děti jako by tu jízdu vůbec neabsolvovaly. Běhaly kolem, křičely, skákaly a neměly toho dost.

Největší radost však měly z Krakonoše. Když k nám jednou přišel, měl velkou fajfku a huňaté vousy a děti byly u vytržení.

Najednou přestaly ječet a skákat a jenom tiše sledovaly pána hor. Ten pro ně měl pár soutěží, za které byla samozřejmě sladká odměna.

Nakonec to byla krásná zkušenost. Děti se rády učily něco nového, skvěle se bavily a bavil jsem se i já.

Martin Pišťák, sexta

O členovcích a lidech aneb úvahy mírně polygamní

Byl slunečný, teplý den. Marta chodila kolem, jen tak nazdařbůh, jak to ženy dělávají. Prošla kolem velkého křoviska a už by šla dál, ale něco upoutalo její pozornost. Zpoza toho křoví na ni koukalo něco nezvyklého, barevného. Se zájmem, avšak opatrně k tomu přistoupila blíž.

V hnízdu z trávy a listí si seděla tři krásná tyrkysová vajíčka, zářící do okolí. Marta si je zkoumavě prohlížela a opatrně se dívala po někom, kdo by je měl hlídat. Nikde nikdo! Jaktože ta vajíčka nikdo nestřeží? Jaktože si tu tak září, jenom aby je nějaký predátor sežral? Celá se načepýřila. Její manžel jí to zaplatí. Jeden z nich.

Rozrušenou Martu zahlédla Vlasta, která rychle prosvítila kolem. Měla za zadečkem šest chlápků. Nebála se, ne; sama si s nimi chtěla trochu užít. Dostali se až k ní, kroužili kolem, ona však sveřepě utíkala dál a dál.

Květa si mezitím vesele hopkala, protože ten den byl vážně krásný. Její bratr ji láskyplně pozoroval, už pomýšlel na potomstvo. Květa se na něj s úsměvem

níka královský kus, pak ho nechal ležet. Zbytek měl stačit všem jeho partnerkám a dětem.

V tom bzukotu všude kolem si polehával Martin a zhluboka dýchal. Jeho slečna Adéla měla hlavu položenou na jeho rameni. Poslouchala jeho dech, usmála se, když se povážlivě zrychlil. Martinův neklid totiž nebyl způsoben nějakým ohrožením – jeho milá a jediná už měla ruku na jeho prsou a sjížděla níž a níž...

A co se to vlastně na tom paloučku děje? Proč by Leoš nikdy nepochopil Martinovu zdrženlivost kolem jedné slečny a naopak by zavrhl jakékoli pletky s více muži, jaké měla Marta nebo Vlasta? A proč spolu právě Květa se svým vlastním bratrem něco pod vodou provádí a ani jednomu to nepřipadá divné?

To proto, že většina ze zúčastněných nejsou lidé. Nějakému indonéskému křovákovi by asi nevadilo, že jeho žena je jak Marta; že má kromě něj ještě tři další muže, kteří za ni všechno odpracují (více mužů na jednu ženu – polyandrie).

zamlouvá (a zvláště ne té ženě, která má být znásilněna), ale Vlasta to asi vidí jinak. Je to totiž včelí královna, co má pohlavní styk jen jednou za život, takže si ho pochopitelně ráda užije. Pak už totiž jen žije na spermích, co tehdy dostane. Na faktu, že její partneři (trubci) jsou často jejími bratry nebo synovci, zas tolik nesejde (i když některým by to pravděpodobně jako v Květině případě docela vadilo).

A Kamil? Myšice křovinná, která pořádá velké pářící soutěže. Samečci bojují o partnerky, kterých ale mívají i víc. Prostě super den strávený bitkou a sexem.

Na druhé straně od všech těch orgastických zvířat stojí Martin s Adélou, dva mladí lidští Češi, co se mají moc rádi. Žijí v monogamii, tedy ve vztahu dvou jedinců (opak polygamie – obecný název pro polyandrii a polygynii). Pocházejí ze společnosti, která polygamii moc nepodporuje, takže možnost, že by do jejich vztahu přišla nová holka, co by s Adélou sdílela Martina, je trochu mimo. Asi by se to překouslo, ale byla by to docela kuriózní záležitost.

A co ve světě převažuje? Těžko říct. V Evropě je to mono, v Arabii poly, v Africe všechno dohromady (ale hlavně poly), v Americe převažuje mono a v Asii taky mono. Austrálie jako výspa evropské kultury mono. Mezi zvířaty to není o moc jednodušší, savci jak to, tak ono, ptáci spíš mono, ale někdy... a vzhledem k tomu, že až na obojíživelníky to zbytek moc neprožívá, je skoro zbytečné se k tomu vyjadřovat. Podle evoluce je prý výhodnější jeden muž – víc žen, ale bůhví. Naše kultura je striktně monogamní a koukejme, čeho všeho jsme dosáhli.

Někdo jako já, který si nikdy nikoho nezval a nikdy neměl děti, se o tom může jen dohadovat. Asi trpíte stejným bedněným handicapem, ale názor si na to udělejte sami. Žijte, jak se vám líbí, s klukama, holčkama, s jedním a se čtyřmi. Tak si to ostatně zařídili všichni ostatní živočichové (včetně všech lidských kultur) a vypadá to, že se jim žije vlastně fajn.

Nikolas Petrov, kvarta

zadívávala a šla do vody. On nárazku pochopil, usmál se a bez plavek skočil do rybníčka za ní.

Sotva to Kamil zpozoroval, už se v něm rozproudila jeho samčí touha. Neměl se ale ohlížet; do nekryté tváře ho udeřil jeho sok a už už se zdálo, že se z toho tentokrát Kamil nevyhrabe. Ten se ale otřepal, pozvedl hlavu a švihl ho ocasem. Jeho samičky nikdo kromě něj oplodňovat nebude!

Leoš potichu dřímá, věděl, že žádná z jeho žen by si nikdy nic nezačala s jiným. Tu ho něco vyrušilo. Jedna z nich se vrátila s jídlem; položila mrtvou gazelu před něj a stoupla si opodál. Leoš chvíli podrážděně vyčkal a pak se pustil do oběda. Uhryzl si z těla nebohého kopyt-

A náhodnému Arabovi by asi vyhovoval model, jaký funguje u Leoše (a co Arabovi, i bohatému mormonovi ze Salt Lake City by se to líbilo) – polygynie. Problém, nebo zakopanej pes, chcete-li, je v tom, že Marta je tinama (pták příbuzný pštrosovi) a Leoš je africká šelma, král džungle – lev.

Většina společnosti by se ale ušklíbala nad tím, že Květa bude mít děti se svým bratrem. Přitom je to u jejího druhu obvyklé: Květa je samička skokana štíhlého, známého pro páření se se vším, co je aspoň rodu rana.

Na druhou stranu, i u nás je docela běžné to co u Vlasty. Že se šest nadržených chlápů honí za ženou, která před nimi utíká. Nikomu z obyčejných lidí se to moc ne-

Skříň mého života

Nedávno jsem se rozhodla využít volného deštivého sobotního dopoledne a zbavit se rozčilujícího zmatku v mém pokoji – jednou provždy, jak jsem doufala. Nešlo ani tak o těch pár věcí, které se ledabyle povalovaly na stole či na koberci, na jejichž posbírání by bývalo stačilo pár minut a trochu dobré vůle. Co mi vadilo, byly zásadní chyby v systému uspořádání toho světa o rozloze 4 x 4 metry.

Znáte to; chaos už není nepříjemný jen vašim maminkám, když si při občasných vstupech do vašeho pokoje zarazí kus kovové spony do chodidla, ale i vám samotným, neboť dosáhl takové míry, že už skoro přestává mít smysl uklízet, a najít v něm cokoliv je zřehla nemožné. Aby se ho člověk zbavil, je už potřeba opravdu velkého množství času a energie. Navíc je nutné začít pěkně od základu, rozuměj vyklidit všechno ze skříně a vytvořit tak bordel ještě větší, a teprve poté vyházet nepotřebné, roztrdit a katalogizovat užitečné, pohrbit padlé, a nakonec vše za pomoci spousty krabic a desek opět uložit na „své“ místo.

Nevím sice jak, ale tenkrát v sobotu, když po oknech stékala jedna dešťová kapka za druhou, jsem ten tvrdý boj nakonec vyhrála. (I když nepopírám, že mi to zabralo alespoň dvojnásobně delší dobu, než jsem čekala, a chvílemi – když jsem se namáhavě brodila od stolu k polici, po kolena zanořená do papírů, knih, starých hraček a lichých ponožek – jsem si říkala, že raději strávím zbytek života na smetišti, než abych v tom pokračovala.)

Když jsem skončila a pokoj se leskl čistotou (popravdě řečeno po tom zákroku vypadal poněkud sterilně a neosobně), uvědomila jsem si, že mě nejvíce překvapily dvě věci. První z nich byl samozřejmě fakt, že jsem se k něčemu takovému vůbec dokopala. A druhá skutečnost, že jsem při úklidu narazila na tolik neuvěřitelných objevů. Mé skříň obsahovaly předměty, které jsem si kdysi schovala, protože mi připadaly z nějakého důvo-

du důležité. Tak jsem mimo jiné našla mnoho zapomenutých, opuštěných a zjevně citově deprivovaných plyšáků, knihu kouzel a čarodějných lektvarů, kterou jsme před lety o prázdninách sepsaly s kamarádkou, starý sešit na přírodovědu, v němž se například můžete dočíst, že mládě kuse se jmenuje kouse a na rozdíl od lfa nepatří mezi „šelmi“, hrstku mléčných zubů, úctyhodnou hromádku kropenatého peří a sušených květů, dopisy od kamarádek, jejichž tváře si již nevybavuji, budík, který jsem si koupila za našetřené kapesné, ale pak tikal tak hlasitě, že mu za trest musela být odebrána baterka... Byla tu také změt lístečků posílaných o vyučování po třídě, z nichž část slibovala věčnou lásku, část krvelačnou pomstu a část se tolik podobala dadaistickým básním, že opravdu netuším, co jsem tím kdy komu chtěla sdělit.

Při přehrabování se všemi těmi věcmi se mě zmocnila nostalgie. Takový přívál vzpomínek už jsem nezažila dlouho. A tak mě napadlo, že kdyby někdo chtěl vědět, co jsem zažila, nebo jaká jsem, lépe než můj deník a možná dokonce lépe než moje nejlepší kamarádka by mu to pověděla moje skříň. Stačilo by ji jen otevřít a všimnout si všech ukrytých příběhů.

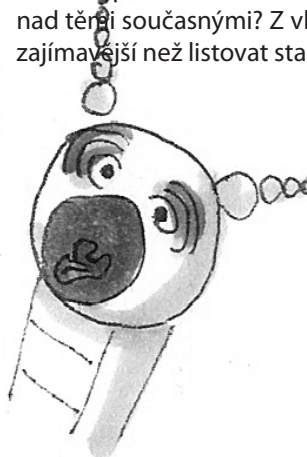
I teď, když už většina těch starých věcí pro nedostatek místa skončila nenávratně v koši, napadne mě při každém sáhnutí do skříně nějaká nová souvislost se mnou. Co tam najdeme? Třeba sbírku cukrů, která nahradila původní upatlanou a méně reprezentativní sbírku papírů od bonbónů, ale myšlenky ve mně vyvolává stále stejné – bez sladkého by život pravděpodobně ztratil smysl. Anebo taky hromady sešitů, notýsků, diářů, zápisníků, poznámkovníků a památníků, které mi pokaždé připomenou mou touhu vést si záznamy o všem možném, začít si plánovat svůj čas a smysluplně organizovat život. (Pokud vás to zajímá, zápisy ve většině bloků končí nejpozději někde v půlce druhé stránky, a co se zbytku notesů týče, ty o něčem jako tužka zřejmě nikdy ani neslyšely.) A pak ještě tolik různých předmětů, že jen jejich vyjmenování by stačilo na rozsah celého zamyšlení a kromě toho snad ani nestojím o to je všechny vyzradit.

O jiných lidech a jejich skříních to myslím platí obdobně. Má babička má doma kredence narvané takovým množstvím zaprášených krámů, že by jimi mohla vybavit armádu, kamarádka si v komodě schovává kus oblečení po každém ze svých bývalých kluků, syn našich sousedů zase přechovává neuvěřitelná kvanta sklenic, které je údajně „prostě líný odnést zpátky do kuchyně“.

Takže, proč někdy nepropátrat police, regály a šuplíky a trochu se nerozpomenout na věci dávno minulé, nebo se zamyslet nad těmi současnými? Z vlastní zkušenosti vím, že je to o dost zajímavější než listovat starým fotoalbem.

A až příště budete zvažovat, zda máte přijmout či odmítnout partnera, zkuste se mu – po pečlivé prohlídce zubů – podívat také do skříně. To, co tam možná objevíte, vám o něm totiž tramvajenka ani profil na facebooku neprozradí.

Theodora Voráčková, sexta

Sen

Jsem na skautské vánoční výpravě někde v horách. Právě jsme se vrátili z celodenního výšlapu. Bydlíme ve velkém a starém domě, který má hodně pater a místností, spoustu zapomenutých zákoutí a kumbálů. Patří bůhvíkomu a používá se pouze spodek, vrchní patra zůstávají nevyužita. Zatímco ostatní se veselí ve společenské místnosti v přízemí, já se potichu vytrácím a vydávám po schodech nahoru.

Míjím patro, kde jsou pokoje, ve kterých bydlíme,
míjím patro, ve kterém jsou dvě velké koupelny,
míjím patro, ve kterém jsou další pokoje, ve kterých teď nikdo není,
míjím patro, ve kterém jsou pokoje, ve kterých už dlouho nikdo nebyl,
míjím patro, ve kterém jsou pokoje, ve kterých nikdo nikdy nebyl, snad kdysi dávno,
míjím patro, které je už úplně zapomenuté, kde je pouze trocha rozlámaného

starého nábytku,
míjím patro, ve kterém už není vůbec nic, jen prázdné místnosti,
míjím patro, ve kterém už není vůbec nic, jen prázdné rozbořené místnosti.
A zde schody končí, tak se vydávám na průzkum patra, procházím zapomenutými místy, potkávám zbytky druhého schodiště vedoucího dolů, obloukem se vyhýbám drátům čnicím ze zdi a suverénně mířím k malým dřevěným dvířkám pod stropem jedné z nejvzdálenějších místností. Otvírám je a jsem oslněn světlem, které se na mne valí. Šikmá podlaha je pokryta slámou, která nádherně voní. Průchod je široký asi tři metry a podlaha má sklon tak třicet stupňů. Po stěnách jsou okna, která celou chodbu prosvětlují a z nichž vidím, že jsem již vysoko, velmi vysoko nad okolními lesy a skalami. Jedno okno je pootevřené, slyším, jak venku zpívá pták. Dopachtím se na konec průchodu, otevírám dřevěný poklop ve stropě a lezu skrz.

Cítím vůni starého dřeva, vůni prastaré půdy. Nahmatám otočný vypínač a otáčím. Po asi deseti vteřinách se opravdu rozžíná světlo. Půda je prosycena vůní starých dřevěných trámů, odněkud je slyšet kytara a zpěv. Vydávám se vzhůru po úplně novém žebříku (kde ten se tady jenom vzal?). Od sympatického mrože si беру sklenici malinové sodovky a lezu výš. Je tam plošina, na které sedí kolem ohně pět lidí, jeden z nich hraje na kytaru a všichni zpívají. Přisedám si k nim a poslouchám jejich zpěv. Slova neznám, a tak jen koukám do ohně a poslouchám. Posléze však nasazují Těšínskou od Jarka Nohavici, a tak se přidávám taky. Tu mám hrozně rád. Další píseň je mi opět neznámá, a tak odcházím a šplhám po žebříku dál, nahoru. Prázdný kelímek od malinovky házím do drtičky odpadků, jež mi řekne „díky“ a pak se po malých kolejničkách odrachotí někam pryč, kde si pustí televizi a dá si pivo a párek s hořčicí. Lezu dál, vzhůru, a vidím, že na další plošině jsou rozestavěny dvoupatrové postele, na kterých spí mně neznámí lidé. Nechci je probudit, a tak šplhám dál a po cestě potkávám šatní skříň. Vlezu tedy do ní a převlékám se do luxusního černého obleku. Krásně vyžehlená smokingová košile, černý vázací motýlek, slušivé sako a gatě. Vylézám ven a ze skříně se vzápětí ozve: „Ukončete výstup a nástup, dveře se zavírají,“ a opravdu, dveře se k sobě přirazí a stará dřevěná skříň nasedá na bicykl a odjíždí pryč. Šplhám tedy dál. Na další plošině je dlouhý oválný stůl, kolem kterého sedí slušně oblečení pánové a dámy a baví se spolu. Každý má před sebou jmenovku. Zběžně se na některé podívám: dr. Ředkvička, inž. Kužel, místoředitel Bambule. Nad nimi visí veliký transparent s logem ČSAD. Jen jedno místo je neobsazeno. Nachází se v úplném čele stolu a na jmenovce je napsáno: „generální ředitel Kaczor“. Všechno už je mi jasné, usedám do čela stolu, všichni utichají a já začínám vykládat o hospodaření společnosti za uplynulé čtvrtletí. Začíná pršet. Kapky deště rachotí po střeše půdy.

Honza Kaczor, oktáva

Kvintaské klauzurování

Je tomu tak každý rok. Klauzury jsou jedním z tradičních vrcholů našeho školního roku. Letošní kvinta prezentovala plody svého pětiletého studia estetické výchovy ve velkém stylu a dokázala, že na PORGu nápady lidem zatím pořád nechybí.

Po celé Palmovce se rozléhala hlasitá hudební projekce a všechny hlavy se s nasupeným výrazem otáčely směrem k židovské synagoze, odkud halas vycházel. V prostoru před budovou byl chumel lidí prohlížející si výstavu děl výtvarné části kvinty, občerstvení bylo zadarmo, lidí bylo dost a tak se všichni zdáli být spokojeni. Po chvíli se po několika příliš tichých výzvách, které nedolehly až k uším návštěvníků, přeci jenom podařilo zahnat rozjívěný dav dovnitř, kde bylo již všechno zahájeno pro začátek filmové projekce z pera D.B. a P.H.

Je antivirus umění?

Kdo se občas dívá na dokumentární filmy Heleny Třeštíkové, má základní představu o tom, jaké bylo rámcové vymezení krátkého snímku PORGánských Bratrů v triku. Pánové se hezky oblékli, vzali do ruky kameru a s hlavou otevřenou se vydali směrem do libeňského podzemí. Debata se skupinou převážně slovenských bezdomovců, které každé ráno potkáváme při naší cestě do školy, by byla dozajista velice zajímavá, kdyby ji nekazily technické problémy a neustále sekání se celé projekce. I přes tyto nedostatky ale oba chlapci zjevně vytvořili hodně zajímavý výtvar a poněkud (pro klauzury) nezvykle zabrousili do tématu nepříjemného a tíživého, což si ale vlastně zaslouží přinejmenším poplácání po zádech.

Následovala performance. Performance. Snad se nezanedbatelná část publika při vyslovení tohoto honosného označení začala trošku ošivát, snad jí po několika úvodních minutách spadla čelist hodně hluboko, na každý pád však všichni přítomní sledovali cosi velice pozoruhodného. Představení sestávalo z projekce starých fotek Libně na nejrůznější věci, které byly po určité době nesmlouvavě ničeny a strhávány. S doprovodem K.B. a s technickou podporou T.B. se tak na podlaze synagogy začala vršit hromada bordelu, do které si asi po půlhodině namáhavé destrukce mohla T.V. se svými tykadly a s lehkým povzdechem nad věčným nepřítelem veřejného vystupování, totiž technikou, sednout. Dá se ale předpokládat, že jestli si z vystoupení diváci odnesli jeden společný dojem, tak pak ten, že antiviry by se přeci jenom měly před začátkem vystoupení vypnout.

Jak PORGáni páchali atentát

Po další krátké přestávce přišlo na řadu divadlo. Skupina kvintánů, která během roku uspořádala filmovku i Cyfutovou exteraligu a zčásti vytvořila metalovou kapelu Cthulhu, si tentokrát políčila na prkna, co znamenají svět, a hned se země otřásla v základech. Hra odehrávající se v prostředí školy-vězení proktnutá silnou paralelou k Heydrichovu protektorátnímu Česku a naší škole si střílela z lečceho a měla nabitou ostrými. Výborná myšlenka byla navíc podpořena skvělými výkony jednotlivých herců. Pokud jsou pravdivé zvěsti o tom, že J.Š. poprvé roli zkoušel až před zraky diváků, tak to teda klobouk dolů. Hudební vložky, které byly zvládnuty s velkým přehledem, už byly jenom pomyslnou třešničkou na dortu, a tak můžeme s klidem říci, že se na tohle vystoupení jen tak nezapomene – rozhodně by se na něj zapomenout nemělo.

Závěrečný výstup M.V. a doprovodné kapely byl postaven před nelehké srovnání s legendární Martou Kubišovou, do celé dramaturgie večera ale zapadl tak přesně, že občasně hudebnické klopýtnutí muselo být performujícím prominuto. A tak po poněkud rozpačitých slovech A.V. „tak to je teda konec“ následoval zasloužený aplaus.

Jakub Kurnas, septima

Rozhovor s Romainem Vallém

Vous avez étudié à l'Université du Maine. De quelle partie de France êtes-vous?

Je suis né à Chartres, une petite ville de 40 000 habitants située à 90 km au sud-ouest de Paris. Cette ville est surtout célèbre pour sa cathédrale de style gothique. Mais ma famille est originaire de la Sarthe, à côté du Mans.

Pourquoi avez-vous choisi les langues pour vos études?

J'ai toujours aimé la langue française. A l'école primaire et au collège, je lisais beaucoup et j'aimais bien les dictées. L'orthographe ne me posait pas de problème. Mon orientation vers une filière littéraire s'est donc faite naturellement...

Enseignez-vous la langue anglaise aussi? Si c'est comme ça, est-ce que c'est plus difficile que professeur de français?

J'ai étudié l'anglais et ai donné quelques cours en France pour les débutants mais je considère que mon niveau en anglais n'est pas suffisamment bon pour enseigner cette langue, spécialement à l'oral. C'est la raison pour laquelle j'ai choisi de me spécialiser dans l'enseignement du FLE (Français Langue Etrangère) afin d'enseigner ma langue maternelle.

Recommanderiez-vous votre choix de métier aux autres gens?

Mon métier me donne l'opportunité de rencontrer beaucoup de gens intéressants venant d'horizons différents. En effet, Prague est une ville dans laquelle il y a beaucoup d'expatriés. Donc j'ai des étudiants tchèques, bien sûr, mais aussi des étudiants qui sont originaires des Etats-Unis, de l'Allemagne, de la Russie, de la Turquie, etc... En revanche, enseigner le français à l'étranger est une profession où les conditions de travail sont souvent précaires et incertaines.

Vous avez travaillé aussi aux États-Unis, est-ce que c'est vraiment différent là-bas? Les étudiants américains sont-ils similaires aux étudiants européens?

En effet, j'ai enseigné le français dans une école primaire d'immersion française à Saint Paul, dans le Minnesota.

En ce qui concerne le système éducatif,

je dirais que l'enseignement aux Etats-Unis est davantage centré sur les élèves. On laisse aux élèves plus de liberté, plus d'autonomie qu'en France. Ainsi, ils prennent en charge leur apprentissage. Les professeurs américains se considèrent davantage comme des guides qui ne corrigent pas les élèves de façon systématique mais les aident à trouver la bonne réponse par eux-mêmes. Les professeurs américains accordent aussi plus d'importance aux interactions entre les apprenants et ceux-ci sont davantage encouragés à prendre la parole qu'en France où les cours sont souvent plus « magistraux ».

Pourquoi avez-vous décidé de faire un séjour en République tchèque?

Parce qu'on m'a offert un poste de lecteur de français à l'université et à l'Alliance française de Plzeň. C'était, pour moi, une opportunité de travail intéressante. J'étais aussi curieux de découvrir l'Europe centrale, que je n'avais jamais visitée auparavant.

Quelle est donc votre ville préférée, Plzeň ou Prague?

Pour dire la vérité, je n'ai pas de ville préférée. J'aime beaucoup Plzeň et j'aime aussi beaucoup Prague. Ce sont deux villes très différentes et chacune a ses avantages et ses inconvénients. Bien sûr, Prague offre plus d'opportunités sur le plan professionnel, comme toute capitale. C'est la raison pour laquelle j'ai décidé de quitter Plzeň pour m'installer ici. Néanmoins, je garde d'excellents souvenirs de Plzeň et j'y retourne de temps en temps pour voir mes amis.

Qu'est-ce que vous pensez de PORG?

Pour moi, enseigner à PORG est une expérience intéressante et enrichissante. C'est très agréable pour un professeur d'avoir en face de soi des étudiants qui participent. De façon générale, je dois dire que les étudiants tchèques sont plus disciplinés, plus respectueux et plus actifs que les étudiants français.

Quelles sont les erreurs les plus drôles que les Tchèques font en apprenant le français?

« Allumez-moi, s'il vous plaît » (« Zapálíte mi, prosím »)

Quelles coutumes tchèques trouvez-vous bizarres?

Je trouve bizarre que les élèves en République tchèque retirent leurs chaussures pour mettre des chaussons quand ils arrivent à l'école. Et quand on m'a expliqué que, pour célébrer Pâques, les garçons tchèques fouettaient les filles avec une « pomlázka », j'ai été assez surpris car c'est une coutume que nous n'avons pas en France. Nous ne sommes pas des barbares.

Les Tchèques ont l'habitude de manger très vite et, dans les restaurants, les serveurs vous retirent votre assiette la dernière bouchée à peine terminée. Cela surprend habituellement les Français qui aiment bien prendre leur temps. Les Tchèques n'invitent que rarement leurs amis chez eux et préfèrent se retrouver dans les pubs ou dans les restaurants. En France, il est normal d'inviter ses amis le dimanche et de passer une bonne partie de la journée à table en leur compagnie. Quand vous donnez rendez-vous à un Tchèque, il arrive généralement avec 5 minutes d'avance. Quand vous donnez rendez-vous à un Français, il arrive généralement avec 10, 15 ou 30 minutes de retard! Pour ça, je dois reconnaître que c'est nous les Français qui sommes bizarres.

Est-ce qu'il y a des choses en France qui vous manquent ici? Et inversement?

Evidemment, ma famille et mes amis en France me manquent car je ne les vois qu'une ou deux fois par an. Je dois avouer que la gastronomie française me manque aussi parfois un peu. C'est pourquoi, quand j'ai le mal du pays, j'aime bien aller au café de l'Institut français pour savourer une bonne quiche lorraine et me retrouver dans une atmosphère typiquement française!

Merci beaucoup pour votre temps!

Merci à vous!

Klára Hutková, oktáva

Herr Lange

připravuje kazatele a sociální pracovníky z různých evangelických církví v České republice.

Unterrichten Sie auch woanders als auf PORG? Ist es dort unterschiedlich? / Učíte také jinde než na PORGu? V čem je to tam jiné?

S výukou němčiny (a trochu latiny) jsem začal teprve v posledních letech. Uvědomil jsem si, že mateřský jazyk také ještě trochu umím. I když fandím spíš starému pravopisu a pro dnešní generaci to asi už zní dost staromódně. A když jsem musel loni předat svůj farářský byt na Žižkově, hodilo se mi zpeněžit svoje jazykové dědictví a tím zaplatit předražený nájem v Praze.

V současné době mám kromě ETS ještě tři zaměstnání: jedna jazyková škola, Gymnázium Sázavská a pouhé tři hodiny na PORGu.

Was ist Ihre Meinung über PORG? / Co si myslíte o PORGu?

Bohužel mám málo příležitostí se blíže seznámit se školou a s kolegy. Můj velmi dobrý dojem tedy vznikl hlavně v setkání se studenty. S nimi mohou pracovat na opravdu velmi vysoké úrovni. Mohu probírat i náročná a kontroverzní témata, která jsou současně diskutována v Německu.

Welche lustigste Fehler machen die Tschechen, wenn sie Deutsch lernen? /

Jaké nejtípnější chyby dělají Češi, když se učí německy?

Největší sranda je možná samotná skutečnost, že se vůbec učí němčině. Vždyť každý Němec dnes umí i anglicky. K dorozumívání není německý jazyk potřeba. Kromě toho je němčina velmi složitý, málo logický a ne příliš hezký znějící jazyk. Kdybych ho nedostal zadarmo, byl bych se mu pravděpodobně nenaučil.

Wie sind die Tschechen unterschiedlich von den Deutschen? / V čem jsou Češi odlišni od Němců?

Od kterých Němců? Myslíte Bavorsko, Švábsko, Porýní, Sasko, Hesensko, Vyšehradní Frísko? Jedná se o velkou hromadu odlišných národů, kteří se mezi sebou ani příliš nesnášejí.

Welche Tschechische Bräuche finden Sie komisch? / Jaké české zvyky vám připadají zvláštní?

Korupce ve státní zprávě. Nenávisť proti Rusům a cikánům. Mimořádné nadšení pro jadernou energii.

Vermissen Sie hier etwas Deutsches? Und umgekehrt? / Chybí Vám tady něco z Německa? A naopak?

Chybí mi řada věci, ale ty se spíš vyskytují v Itálii nebo Řecku: slunce, teplo, moře. Moc jsem si tedy se svou emigrací nepolepšil.

Noemi Krausová, oktáva

Druhý z našich rozhovorů směřoval k novému německému rodilému mluvčímu Christofu Langemu. Ačkoli rozhovor byl původně zamýšlen v němčině, pan Lange hovoří natolik dobře a rád česky, že ho celý zodpověděl v našem rodném jazyce...

Von welchen Teil Deutschlands kommen Sie? / Ze které části Německa jste?
Vyrostl jsem ve spolkové zemi Schleswig-Holstein (SRN).

Was ist Ihr Beruf? / Jaké je vaše povolání?

Jsem evangelický farář. Pocházím z německé luterské církve, v Čechách jsem dvacet let působil jako farář Českobratrské církve evangelické.

Wie lange leben Sie schon hier? / Jak dlouho žijete v ČR?

Trvale od roku 1990.

Warum haben Sie sich entschieden in Tschechien zu leben? / Proč jste se rozhodl pobývat v ČR?

Po roce 1989 jsem nastoupil jako tajemník pro ekuménu a zahraniční vztahy na ústředí naší církve, kde jsem mohl uplatnit své zkušenosti a kontakty z Německa i své jazykové znalosti. Kromě toho jsem sloužil německy mluvícím evangelíkům v Praze a okolí. Okolí, to znamenalo ale třeba také jet za německy mluvícími vězni do Litoměřic a jiných míst.

Kromě nedělních bohoslužeb převážně se zahraničními turisty jsem se staral o malé, ale velmi pestré společenství zde přechodně nebo trvale žijících Němců, Švýcarů, Rakušanů a lidí z řady jiných zemí. Obnášelo to i akce pro mládež, biblické vzdělávání pro dospělé, křty, svatby, pohřby. A učil jsem vlastně celou dobu v různých státních a soukromých školách náboženství – výuka ve školách je pro německé faráře běžná součást jejich práce. V druhém desetiletí své služby v Českobratrské církvi jsem působil na typické české farnosti v Betlémské kapli na Žižkově.

Nyní hlavně pracuji na církevní škole „Evangelikální teologický seminář“ (ETS). Jedná se o vyšší odbornou školu, která

Jak cizí se může zdát společná řeč, toužímeli jí opsat ten zdánlivě nejniternější počátek každého našeho činu. Tisíckrát deskribujeme hmotný svět, který nás matka příroda nechala poznávat přeci jen jednotněji. Tisíckrát se shodněme na nejpevnějších formách jazykové exprese a obsazích slov. Přijde-li na to, popsat hnutí vlastní duše, zjistíme, že podstata názvů, jejich význam, nemůže nikdy zcela vzejít ze společné dohody tisíců dalších, nýbrž je jen obrazem spletité sítě složené ze symbolů seznaných samostatným studiem světa a syntaxí série myšlenek svobodného stvoření. Tedy, určitým jazykem jsme schopni určitě komunikovat o určitých záležitostech s určitými lidmi, ale v určitých jiných záležitostech vyvstane neurčitost pohledu na vnitřní svět.

Jinými významy mluvíme, a jinými zase smýšlíme, ač mnohdy stejnou řečí.

COŽPAK BY NĚKDY MOHLA OSOBA BOURČÍCÍ, ŽIVOUČÍ A DYNAMICKÁ PŘEDAT SVÉ SMÝŠLENÍ A MOTIVACE OSOBĚ ZODPOVĚDNÉ, NORMOVANÉ A STABILNÍ, POUHÝMI SLOVY, JEŽ OBĚ SICE ZNAJÍ, ALE KAŽDÁ JEN VE VLASTNÍM ŽIVOTĚ? Stojí-li jedna z nich v zakouřené místnosti, s doutnající pamfletem, cárem papíru, reklamním letákem v ruce, či snad nad hromadou rozbitého skla, prázdnou nádobkou od po ovoci chutnajících léků na ledviny, skříňkou, v níž jako kolem zářivého slunce opisují mušky octomilky své elipsoidní dráhy, přitahovány nesmírnou, gravitaci podobnou, silou zápachu hnijících zvratků, může vůbec někdy vyložit osobě druhé své úvahy a motivace, jež k těmto důsledkům vedly? Nestává se pak ze známé věty: „Můžete mi to nějak vysvětlit,“ jen prachpouhá fráze, předcházející nevyhnutelný trest? Stokrát se můžeme jeden druhého tázat, zda akt činiteli přijde jako akt normální, tisíckrát přesvědčovat, jiné, že nám se na něm nic zábavného nezdálo. I tak zůstane normalita snad nejkontroverznější diskusní položkou a zábavnost zase tou nejrelativnější.

V tomto bodě ovšem jak ledovec v temnoucím moři vyvstává otázka, která pálí a šíří duše nejen nás, lidí, ale také tajemných tvorů, kteří si říkají **Nuldawei**. Vznesený národ. Na světě žijící a přeci našim zrakům skrytý. Má v sobě velkou hrdost i sílu, a ač je jen mlhavým odrazem dávné slávy svých velkých dnů, ač nese jen mihotavý plamínek prosvěčující truchlivý soumrak polozapomenutých snů, přece stále připomíná nezkalenou nádheru stříbřitého rozbřesku těch dávných dnů, kdy svět byl ještě mladý, a nezlomený vzpomínkou na hvězdy, které zhasly navěky.

Příliš mnoho lidí již nevěří v jejich existenci. Snad ještě více jich zatím ani neví, že by v ní vůbec mohli nevěřit, neboť Nuldawei se ni-

jak neprojevují. Nezasahují do našeho světa, neodráží světlo, nevnlí vzduch, nezrychlují předměty. Nic neovlivňují. Nejsou jinde, než tady a teď, na zploštělé obrazovce znaveného počítače, na zneuctěném papíře, obklopeni textem a představami, které proudí jak strašlivé monzuny i smířlivé pasáty, táhnoucí se z podvědomí ku rozumu a zpět, mezi nimiž, nyní již ne jako ledovec, ale jak ta nejvyšší hora stojí stále nesmrtelná otázka. Vidí ji, jako ji ještě nikdy neviděli. Stojí pod ní, ne-sklonění, naplnění obavami, ale beze strachu. Ušlechtilější než já, než vy, než kdokoliv jiný. Vykročí vpřed, vstříc jisté smrti. Až nahoru, na vrchol té strašlivé vršiny, kde doufají nalézt odpověď na otázku naši i svou.

Zda v takovémto světě má vůbec smysl trestat.

Copak trest, jakkoliv dobře sestavený a posouzený, může být nějak aplikovatelný na osobu druhou, pro níž význam jakéhokoliv aktu, závažnost jakéhokoliv prohřešku, ba dokonce i jeho samotná prohřeškovitost může být naprosto odlišná od té, pro níž byl trest sestaven? Lze najít nějakou obecnou spravedlnost, kterou by byli sto přijmout všichni, od toho nejmenšího človíčka, až po samotné zapomenuté krále Nuldawei? Pakliže ano, skláním se pře tím, který tuto spravedlnost vynášel, neboť ten nejen popřel mé dosavadní smýšlení, ale především, rozřešil všechny problémy, jimiž svět trpí a pro něž roní černé slzy žalu. Jak ale takový svět s universální spravedlností, tedy aplikováno na náš současný, funguje? Narychlo vystavěnou teorií, že všichni lidé jsou stejní snad můžeme stejně rychle empiricky přímo shodit ze stolu, neboť už samotný nesouhlas s mým momentálním tvrzením by ukázal, že nejsme stejného názoru, ergo jsme nějak odlišní. Tak by se tedy v našem světě pohybovali ti, kteří by byli spravedlivými a ti, kteří... by jimi zkrátka nebyli. Těžko totiž říci, kteří z nich jsou lepšími a kteří horšími. Nic nám nevypraví ani fakte, kterých je většina a kterých menšina, neboť jakou roli přesně tyto fakty hrají je nám skryto, dokud nevíme, s jakou spravedlností vlastně máme co dočinění. Možná ale, že se můžeme nepřímou zepat, k čemu vlastně taková spravedlnost je, případně, co to vůbec spravedlnost je. Mnohdy se lze třeba doslechnout, že příroda není spravedlivá. Ten uhne na úkor druhého, ten přežije, protože je silnější, ten zase sežere ančovičky.

Křičím: „Hraje nějakou roli, pane, co a jak se říká?“

„Ano, pane. Zkoumáme spravedlnost, kterou posuzují lidé. Zkoumáme řeč úst a řeč myšlenek. Zkoumáme, kde ještě lze najít shodu a kde ne! Zajímá nás, co se říká...“

Tak tedy dobře. Obezličkou přistoupíme

k tomu takto. Shrnuto a zkráceno, nespravedlnost přírody spočívá v tom, že z věci vyvážne podle svých představ pouze jedna strana. Medvěd si pochutná na lososím tak, jak chtěl, zatímco lososovy představy o veselém proplétání se peřejemi a sexuálních orgiích v podobě oplozování lososicemi nakladených vajíček musí ustoupit ostrým zubům hladové bestie. Nikdo se nikoho na nic neptal. Pro lidskou společnost nespravedlivé. Nebo ne? Co když je náš svět fantazií přespříliš omezen sám sebou? Vnucujeme rozumová rozhodnutí jako ta nejpřednější a neuvědomujeme si, že nechat se sežrat medvědem je v určitých rozměrech stejně spravedlivým, jako koupit na trhu okurku hadovku.

BEHOLD!

Jak, myslíte, že vzniká hodnota? Marxisticky? Prací vynaloženou zvyšujeme hodnotu zpracovávané suroviny? Nebo spíše moderně, Smithovsky? Že by se jednalo o kompromis mezi silou potřeby nákupu z jedné strany a silou potřeby prodeje z té druhé? To by pak znamenalo, že podle poměru sil tužeb se určí výsledná, pro obě strany co nejspravedlivější hodnota. A ejhle, v přírodě se také utváří poměr mezi silami. Konkrétně v síle žít a život ukončit. Jenomže druhé ejhle, život máme jenom jeden. Až na kočky.

Těžké, zobrazit si poměr v nedělitelném celku. Pak se nejspíš projevuje ne na úrovni jednotlivců. Spíše někde v oblasti celého druhu. Existuje jistá přírodní spravedlnost, která se nevyznačuje osobním uspokojením vědomých tužeb. Spíše naplněním potřeb fyzických, vytvořením kompromisu mezi počty jedinců toho i onoho druhu. Ovšem nám se taková spravedlnost spravedlivou nezdá, neboť se pohybuje jen na jedné úrovni bytí a to na té, dle nás, spravedlnosti nevhodné, tedy čistě fyzické. A přitom by spíše nespravedlivým bylo, kdyby to mohutné medvědí tělo nemohlo pozřít ani rybičku, nebo kdyby v přemnoženém rybím druhu nebyl vybrán ni jediný nešťastník ku sežrání a raději byl ponechán k dalšímu nezaslouženému množení, ač by se k tomu v rámci jeho druhu určitě našli vhodnější adepti. Ale nemyslete, že by pro člověka tělesnost nic neznamenal. Ba naopak, někdy jí naprosto přeceňuje. Tím se ovšem problém neřeší. VEZMĚME SI TŘEBA

ŽIVOT. NOŽEM.

Máme-li hledat na světě život, pátráme výhradně po bytosti, jejíž veškeré životní funkce se zakládají na výměnách a přeměnách chemických tentononců. Pátráme po inteligentním, sebe si uvědomujícími životě a jásáme, kdykoliv si všimneme do té doby nepoznané buňky s nachovou svatozáří. Víte ale, co je to

podstata vyspělého organismu? Třeba člověk? Co nás, květiny, želvy nebo jiné živočichy odlišuje od takové Trepky velké, nebo přátelské Trypanozomy? Mimo vlastnění těch či oněch organel je to ponejvíše samojediny fakt, a to ten, že nejsme jednou buňkou, ale několika. Několika miliony.

Jen bůh a biologové vědí, kdy partu vychytalých buněk napadlo, že skrze vzájemnou kooperaci by se daly sežrat a přežít všechny ty ostatní konkurentky. I začaly spolu žít, rozdělovat si specifické funkce a vzájemně mezi sebou interagovat. Z takových interakcí nakonec vyvstaly nejen cílené užítky, jako třeba svalové funkce či vylučování všelijakých hormonů, ale i zdánlivě postraní děje, jako třeba emoční chování, rozum, nebo vědomí, i s jejich kamarády náboženstvím, uměním etc.

Zkrátka, miliardy procesů mezi jednotlivými agenty vedly ke vzniku duše. Taková duše, ač mnohdy nadhodnocovaná, se opírá o těžce hmotný obsah. Jenomže pokud se chopíme pouze formy, mohou nás napadnout úžasné věci. Třeba můžeme jednotlivé agenty/buňky nahradit jednotlivými agenty/lidmi. Zároveň si postavme místo interakcí elektrochemických interakce duševnětržní. Místo přenosů a výměny živin si představme výrobu a spotřebu zboží, místo vzruchů a nervových záležitostí mluvené slovo a mezilidské vztahy. Rázem se utvoří obrovská síť, ne nepodobná živoucímu organismu, který nejen funguje, ale možná, že i přemýšlí. Vzhledem k tomu, že procesy na nichž je založen nepotřebují bezprostřední blízkost, nemusí být takový organismus soustředěnou masou, ale může se rozprostírat po celém povrchu planety. Jeho metabolismem, tedy výrobou živin, jejich přeměnou na energii a zpět, i jejich distribucí je již výše zmíněný trh. Takzvaná neviditelná ruka je možná napojena ještě na neviditelný trup a ten zase na neviditelnou hlavu. Na základě statistických potřeb jednotlivých buněk, tedy poptávky, a taktéž možností organismu, jakési nabídka stanovuje ceny, které jsou pro něj genetickým kódem, který podle kouzelných financreceptorů rozděluje vše tam, kde je to nejvíce potřeba.

Je nabílední, že další otázkou bude otázka vědomí. Nadhazují toliko toto:

„Proč ne?“

Proč by společnost jako taková, nemohla mít své vědomí. Nemá k tomu o nic menší předpoklady, než my. Může se nám zdát, že vědomím neoplyývá, neboť je nikde přímo nevnímáme. Spatřujeme jen rozhodnutí různých skupin a následky na ně. Nadáváme na volby, ale ve vládách stejně nevidíme nic, než souhrn tužeb a potřeb většinových složek populace. Ale přesto... Vidí to třeba neuron jinak? Není možné, že kdyby buňka uvažovala

a vnímala, přišla by jí myšlenka vědomí nebo duše naprosto zhovadilá? Vždyť sama vidí, že provedla nejjednodušší úkon svého života. Přenesla impuls, jako již tolikrát. Napadlo by jí, že když tak učiní v souvislosti milionu podobných procesů u milionu podobných buněk, odskočí z celé té práce kromě několika jednoduchých úkonů ještě zlomeček lidské duše? Pocity úzkosti mohou být jako finanční krize, pocity euforie zase budovatelské nadšení, volby vyjadřování pocitů hladu, chladu, nedostatku kyslíku v tkáních. Státní regulace a zákony pak jen vědomými pokusy zasáhnout nějak do toho velkého těla. Vyříznout si nádor, nebo hloupě zaškrtnit jednu ruku, doufaje, že tak více prokrvíme tu druhou. Stojí nad námi tvor, který vědomě rozhoduje, komplexně funguje a dokonce si i uvědomuje sebe sama! Podívejte se na ty zástupy vědců, bádajících nad fungováním společnosti. Psychologové jako jiný stupeň cytologů, sociologové se chápou další úrovně histologie, politologové stojí nad věcí jako duševní vyšetřovací vyššího řádu a ekonomové se tak nějak zabývají kombinovanou anatomíí. Mozková část organismu si přece jen sama sebe uvědomila!

On jeden vědec asi nezvládne nic moc, ale začlenil se do neuronového okruhu kolegů-badatelů, opřel se o stovky cizích studií a přispěje ještě vlastními názory, může o sobě jasně prohlásit, že je hrdým agentem sebeuvědomění mocného stvoření zvaného Společnost Lidnatá, někdy také zařazovaná do slavného druhu Nuldawei. Sama totiž ani tolik nic neovlivňuje, jako je spíš důsledkem ovlivňování a není vidět ani slyšet ani cítit (tedy vlastně je, ale již bylo načase Nuldawei vrátit do hry.)

A EXISTUJE BŮH? JE PRO NĚJ VEDLE NULDawei VŮBEC MÍSTO? VĚŘÍ VŮBEC NULDawei V BOHA?

A V JAKÉHO BOHA?

Každý přece věří v nějakého. V prvohybného, v nezasahujícího, v trestajícího, v neexistujícího, v černošského... Který z nich existuje? Neexistují náhodou všichni? Tedy, dovolím si napsat, že existují. Jenže ne stejně. Někteří zkrátka existují více, než ostatní. Vždyť, řekněme si to na parovinu. V co věříme jednoznačně ovlivňuje naše chování. Někdy více, někdy méně. Můžeme věřit, že nešlapáním na praskliny v chodníku se vyhne božimu trestu, že kdo se nebude řídit božím zákonem je navěky ztracen, ba i v to, že bůh je jenom láska a jen lásku též vyžaduje. Rozhodopádně vše vyústí buď v to, že na chodnicích strávíme více času, než je pro jiné nutno, že neuděláme jediný krok bez konzultace s Imámem, nebo že se ztratíme v růžovém obláčku milování světa. Z pohledu Nuldawei se dějí těžko pochopitelné procesy, stejně tak, jako nám, při propukání všelijakých emocí. Když se za-

milujeme, můžeme si popsat příčiny, chemické procesy, ale stále toho nevíme tak moc, že se nám takový děj zdá krajně nelogickým. A náboženství? Někde se určitě vzalo, ale popsat každý, sebemenší proces, který k jeho vzniku vedl, je zcela mimo popis nejen samopouhého jedince, ale i celé společnosti. Tak zdánlivě iracionální proces, jakým může výra být se stává pro Nuldawei rovným naší emoci. Zvláštní, ale přesto existující. Pokročíme-li dál v tomto pohledu, můžeme říci, že bohové opravdu existují. Usuzujeme-li z hmatatelnosti či viditelnosti předmětu, tedy síly, jakou působí na své hmatatelné nebo světelné okolí jeho existenci, proč by síla působení na lidské konání také nemohla být určitým určením existence? Jestli si boha stvořili lidé je naprosto bezpředmětné. Hlavní je, že ovlivňuje jejich chování jak jako jednotlivců, tak i jako skupiny a přímo tak ovlivňuje fungování Nuldawei. Do takové míry, že lidé dvou výrobou a spotřebou, víceméně ovlivněnou svým bohem ovlivňují už i samotnou hmotu.

Síla takového ovlivnění, **tedy i samotné existence pak pro boha spočívá především v počtu lidí, na něž působí a tedy lze převzít Pratchettovský model, že existenci boha, tedy takového, jak si jej lidé představují, určuje především počet lidí, kteří v něj věří a jejich síla pro tuto víru konat.**

Je pravda, že i bůh s jediným následníkem může existovat více, než bůh s tisícovým zástupem. Záleží kupříkladu na tom, zda je ten jeden následník ochoten odpálit se vprostřed davu nevinných dětí a na desítky let tak navýšit státní náklady na bezpečnost o olbřímí částky. Je možné, že jsou i lidé, kteří si svou malost kompenzují zveličováním svého boha. Ti, jejichž budoucí existence neobnáší nic, než vysedávání v zatauchlé kanceláři, nebo doživotní polykání pís-ku v poušti se rozhodnou realizovat skrze něj. Pokud tak učiní...

Jiří Múnich, septima

Baltimore

Rozšířila jsem řady těch, kteří strávili jistý čas v zahraničí, konkrétně měsíc v Baltimoru. Na toto téma bych mohla napsat mnoho a ještě více článků, rozhodla jsem se tedy vybrat jedno, školu, která je nekonečně odlišná od PORGu.

Kde začít? Asi tím, co si všimnete na první pohled, samé dívky a uniformy. Hned přes ulici je však chlapecká škola a některé hodiny mají studenti společně, takže nějakého kluka člověk občas vidí. Tudiž mi ve výsledku být jenom s holkama ani nevadilo. Možná jsou dokonce příjemnější a přátelštější vůči nově přichozím, když jsou v čistě dívčím kolektivu. Rozhodně mi to nijak nevadilo, i když z hlediska osmiletého studia jsem ráda za kluky. A ještě mnohem víc za absenci uniforem. Nejenže ta moje konkrétní byla fakt nehezka, ale už jenom to, že si každý den oblékáte úplně to stejné oblečení, které pak kolem vás mají úplně všichni, je hodně zvláštní. Trochu v kontrastu s chlapeckou školou, kde není uniforma, jen předepsaný dress-code, takže ve výsledku jim to všem sluší.

Co dál? Že je škola větší, v ročníku má kolem sedmdesáti studentů, nemají kmenové třídy... to je docela běžné u zahraničních škol. Zaujala mě spíš její vybavenost. A to hlavně takové detaily, jako například posilovna napěchovaná hromadou různých strojů, se stereo systémem na hudbu, s téměř designově povedenými sprchami a s hromadou erárních ručníků a šamponů. Velké množství studentů má velké množství potřeb a se školním dvacet pět tisíc dolarů ročně škola opravdu nemá finanční nouzi.

Což se projevuje mj. na tom, že platí svým studentkám letenky při výměnných cestách. Ale to je jen vedlejší efekt, hlavní je, že se jedná o školu velmi dobrou. Nejde jen o kvalitní výuku, jde o celkovou atmosféru a ducha školy. Studentky jsou vedeny k tomu, aby se naučily tvrdě pracovat a v životě uspěly. Na prospěch je tudíž samozřejmě kladen důraz. Ale i na jiné aktivity, jako účast ve sportovních týmech, různých poškolských klubech

či kulturních akcích. Jednoduše řečeno jde všem o to, aby byly dívky vzdělané a aktivní takovým způsobem, kdy se to bude dobře vyjímat na nějakém tom případném motivačním dopisu na univerzitu, na kterou všichni musí po studiu na Bryn Mawr pokračovat, jak jsem s překvapením zjistila teprve nedávno. Co se stane, odmítnou-li? To už jsem nezjistila, prý se to prostě nestává. Oni Američani obecně (resp. ti, se kterými jsem se setkala) jsou zvyklí na to mít hodně pravidel a poctivě se jich držet.

Je mnoho věcí, které možná opomenou, aby měl tento článek přípustnou délku, ale téma výměnné pobyty si nenechám ujít. Hrají v životě školy velkou důležitost. Kromě naší maličkosti jsou i se školami v Anglii, Jižní Americe či Austrálii. K tomu několik těch krátkodobých návštěv ze zahraničí. Všechny má na starost koordinátorka z řad profesorů, která se náležitě stará – kontaktuje vás již před příjezdem a během celého pobytu dohlídá, aby vám nic nechybělo. Tuto vlastnost Bryn Mawr (a co jsem slyšela, tak i jiných amerických soukromých škol) musím ocenit, člověk se pak s novou situací opravdu lehce a rychle sžije.

Máte-li možnost podobného pobytu a váháte-li, neváhejte. Zahrnuje v sobě vše potřebné. Kvalitní školu, to je důležité, i když se jedná o krátký pobyt. S tím totiž souvisí lidé, kteří ji navštěvují, a u kterých tudíž máte velkou šanci dobré rodiny (ta moje byla skvělá! A abyste mě nepochopili špatně, tím chci hlavně říct, že téměř nehrozí podobné konflikty s rodinami jako například v posledních letech ve Francii). A také to zahrnuje pobyt ve velkém městě, s jistotou, že budete mít co dělat celou dobu a že budete moct navštívit jiná blízká velká města, jako např. Washington či New York. Zkrátka takovýto měsíc určitě stojí za to.

Nora Behová, septima

Neříkej hop, dokud není odmaturováno

Zapomeneme-li na chvíli na známé přísloví „Neříkej hop, dokud nepřeskočíš“ a opomineme-li tedy fakt, že v době uzávěrky tohoto čísla stále nejsou známy výsledky písemné části státních maturit, můžeme nejspíše s klidným svědomím konstatovat, že státní maturit, hlavně ve své písemné podobě, byly pro studenty letošní oktávy poměrně jednoduché.

Jak to bylo?

Dříve, než se pustíme do analýzy průběhu zkoušky dospělosti, si zopakujme, jak probíhala. Před samotnou maturitou čekala oktávána obtížná nástraha v podobě tří připouštěcích testů z českého jazyka a literatury. Poté, co jimi většina třídy na první, druhý či třetí pokus zdárně

prošla, mohli oktáváni na začátku května využít své čtenářské zkušenosti při psaní čtyřstránkové slohové práce na literární téma, po které následovaly další části písemné školní maturit – z maturit, z dějepisu a dalších předmětů.

Ke konci května, po krátkém oddychu a „svatáku“ stráveném povětšinou v učebnicích a knihovnách, se maturanti, slavnostně oblečení, vydali splnit do školy část maturit, jež nejvíce připomínala klasický průběh z minulých let – ústní zkoušení před komisí, kde se vykonávaly jak školní, tak státní zkoušky. Do spárů CERMATu se oktáváni definitivně dostali během prvního a druhého červnového týdne, kdy je čekala písemná část společné maturit – slohové práce a nechvalně známé „didaktické testy“.

Na potítku

Pan profesor Rufer vchází do třídy plné společensky oděných studentů, opakujících si témata či zakusujících chlebičky. „Tak jsme si právě s kolegou Fantysem přečetli otázky k angličtině, a některé jsou opravdu takové, že bude těžké se nesmát,“ oznamuje oktávě. „Prosím vás, zkuste ale zachovat vážnou tvář, brát to vážně a nedělat si z toho srandu, i když to někdy může být problém.“ Vystihuje tak jeden z hlavních problémů státní části – občasná nesmyslnost až absurdita úkolů, kladených před zkoušející a zkoušené (např. když si student má představit, že vousatý profesor na druhé straně stolu je jeho kamarádka, se kterou se má dohodnout, kam jet na dovolenou) spojená s pro Porgány poměrně jednoduchou ob-

tížností, přináší na obou stranách pocit, že nejde o důležitou zkoušku, zakončující studium na střední škole, ale o zbytečnou frašku, kterou je potřeba nějak doklepat do konce.

U češtiny, kde si, ač podle předem nadikтовaného schématu, otázky připravovali Porgovští češtináři sami, je průběh o poznání jiný. Zeptali byste se studentů, přípravou na který předmět ze státní části maturit strávili nejvíce času, u většiny z nich by jistě zvítězila právě literatura. Na rozdíl od cizích jazyků, kde si všichni volí vyšší úroveň, se u češtiny najde několik takových, kteří si vybírají obtížnost nižší. U té je menší počet otázek (místo třiceti dvacet) a také je studentův výkon odlišně hodnocen. Nervozita je jistě namístě a Tatiček nejde pro záludnou otázku daleko. I zde však, a v dalších předmětech také, studenti slaví větší či menší úspěch.

S propiskou v ruce

Není se tedy co divit, že když je ústní část maturit u konce, scházejí se oktáváni v Literární kavárně v Řetězové (jak příznačný název) ke společné oslavě konce učení (a také narozenin svých dvou spolužáků). Pro většinu to opravdu znamená konec několikaměsíčního maratónu testů, zkoušek a prací, na které je potřeba se připravovat. „Mně už se fakt nechce psát ten didaktický test a číst spousty textů, které mě vůbec nezajímají,“ shrnuje Dominik Obruča. Najít někoho, kdo by se na písemný oddíl společné části učil, by bylo těžké, snad s výjimkou některých jedinců maturujících z technických či přírodovědných oborů.

U slohové práce z češtiny je na výběr z deseti témat, většina píše vyprávění o tom, jak „Jára Cimrman navštívil i naše město“ nebo líčení „místa, které mne přitahuje a zároveň děsí“. Jedním z nejdůležitějších faktorů při hodnocení je dodržení rozsahu – slohovka musí mít alespoň 250 slov. „I kdybyste napsali sebegeniálnější práci, a nedodrželi rozsah, byť jen o pár slov, nesmím to hodnotit a máte automaticky za pět,“ říká Tatiček. A má pravdu – obsah se vlastně vůbec nehodnotí – body se dávají za kompoziční výstavbu, za vopis a za použitý slovník.

Didaktický test je, podle očekávání, plný překlepů, nejednoznačných otázek a úloh, jejichž smysl je těžké pochopit. Po skončení písemky se oktáváni scházejí na gauči před sborovnou a shodují se, že u minimálně dvou otázek bylo dosti nejasné zadání – nebylo vůbec zřejmé, na co mají studenti odpovídat a co po nich autoři úloh vlastně chtějí. Mnohé další otázky byly buďto nesmyslně konkrétní (např. předpokládají znalost děje dvou konkrétních děl Honoré de Balzaca), nebo neměly s literaturou ani gramatikou mnoho společného. „Nejvíce mi vadí, že to byl test spíše z obecných studijních předpokladů, a ne z češtiny,“ říká k tomu Jáchym Srb. Má pravdu – najít spojitost mezi otázkou, ve které měli studenti za úkol vybrat nejlepší popis pro obrázek složený ze tří protínajících se kružnic, a českým jazykem a literaturou by vyžadovalo velkou dávku fantazie.

Uměle vyvolané stížnosti

Nic naplat – Cermat jména odborníků, kteří sestavovali didaktické testy, tají a nechce zveřejnit ani správné odpovědi na otázky. U společnosti se značně pochybnou pověstí, jakou Cermat je, je tento krok jasným důkazem, že si za svými „odborníky“ a otázkami nemůže stát a utajením správných odpovědí se chce vyhnout případné ostudě, která by následovala po zjištění, že testy byly nekvalitní a špatně sestavené.

To má za následek, že v očích oktávánů, z nichž velká část letos absolvovala Národní srovnávací zkoušky společnosti Scio, která otázky a správné odpovědi ihned po skončení testu nejen zveřejňuje na internetu, ale dokonce nechává studenty, aby proti nim vznášeli námitky, klesá maturita, ona „zkouška dospělosti“, velice nízko. Tvrzení ministra Dobeše, že státní maturity byly dobře připravené a že stížnosti studentů na jejich průběh jsou „uměle vyvolané“, pak působí směšně. Letošní oktáváni tedy státní maturity s přehledem zvládli. Pomineme-li fakt, že jejich přínos byl pro porgánské studenty nulový, možná až záporný (složení státní maturity jim ani na VŠ ani jinde k ničemu není), a fakt, že se pro oktávány maturita stala místo respektované zkoušky, ze které jde strach, místy poněkud absurdní fraškou, můžeme po vzoru ministra Dobeše prohlásit státní maturity 2011 za úspěšné.

Honza Kaczor, oktáva

Stalo se za celý rok

Rok se s rokem sešel a už tu máme další vodní slavnost, další rok na PORGu za námi. Někteří se diví, že už nejsou nejmladší, jiní si zděšeně/radostně uvědomují, co je čeká po prázdninách, další si s hrůzou nechtějí připustit, že je tam s otevřenou náručí přivítají maturity.

A na co budeme naopak vzpomínat na těch pár let, až budeme přemýšlet o tomto roce?

Nová kvintánka. Nový kvartán. A ještě jeden. I v sextě někdo přibyl, ale asi půlka někam zmizela.

Noví primáni. Skvělí, samozřejmě, kdo by nebyl, s takovou septimou.

Další maturanti. A jejich život plný překvapení, jakže bude ta maturita vlastně vypadat.

Podzimní škola v přírodě a pozor, septima tentokrát žádný průšvih! Což nelze říci o oktávě, ale v zásadě se nic moc nestalo.

Jeli jsme do Bamberka. Hezký město, strašná zima, dobrá pizza, spoustu peněz.

Kdo poblil tělocvičnu?? To ví jen všemouhoci, aspoň že to P.F. hrdinně uklidil.

Kdo poblil hudebnu? To víme všichni.

Pak už se neblilo.

Silvestr. Přinesl opět hromádku povedených fotografií.

Lyžák. Co my víme, co se dělo tam.

Valášek má dvojčata. Jej! Někteří rodiče si z třídních schůzek donesli víc informací o nich než o vlastních dětech.

Böhm má holčičku. Už nějakou chvíli, ale právě dorůstá do věku, kdy papá testy.

Arnot musel koupit sanitku, za zranění po bratrské bitvě, ale jen malou, protože je to jen malé bebí.

Další maturiták za námi, další oktáva fuč.

Nejprve si však (státně) odmaturovali.

Peníze některých účastníků třídního výletu septimy a sekundy taky fuč. Naštěstí máme kytaru a klobouk.

Druhá vlna výjezdů. Amerika pod palbou Porgánů. Japonsko pod palbou tsunami, ale nic nezastaví B.M.!

Porg pod palbou Američanů. A Švédka pod palbou půlky Porgu.

Letní švp. Jako vždy.

Prázdniny? Uvidíme.

Was ist passiert?

Acht Jahre sind um, wer hätte es gedacht? Das Abi klopft an die Tür. Und der Abiturball ist schon hinter uns. Die Organisation des Balls war anstrengend und es hat viel Streit gegeben, aber das Ergebnis war ziemlich gut, die Oktava hat es genossen. Der beste Teil war zweifellos Kankan.

Die Afterparty brachte eine Überraschung für Frau Bidlakova und einen unangenehmen Morgen für uns.

Oktava musste auch eine anspruchsvolle Serie der Tests absolvieren, z.B. in Tschechisch oder in Biologie. Fast alle haben es gut geschrieben, manche haben noch einen zweiten Termin. Es werden noch Tests in anderen Fächern erwartet. Wir haben auch FCE und Zertifikat Deutsch gemacht. Es war schrecklich. Wir waren Versuchskaninchen für Ceramat, gegen ihn läuft der Kampf weiter. Das große Finale im Mai ist immer näher.

Leute von einer japanischen Universität haben uns besucht, noch VOR der Katastrophe. Viele Porganer haben den Führerschein bekommen. Passt auf, es droht Gefahr auf der Straße.

Nach dem langen Winter ist endlich der Frühling gekommen. Das ist gut für viele Porganer, weil sie jetzt zu Fuß in die Schule gehen müssen. Die Straßenbahngleise werden rekonstruiert und die Busse sind überfüllt.

Teresa hat sich eine neue Handtasche gekauft.

Unsere Mädchen haben einen neuen Häschen – Trend angefangen. Wir gratulieren.

In der Oktava haben wir über Gesundheit und über das Essen gesprochen. Dann bekamen wir eine schwierige Hausaufgabe. Wir sollten etwas kochen – es sollte gesund, billig und lecker sein. Wir kochten zum Beispiel Putenfleisch mit Tomaten und Mozzarella, überbacken. Es war schrecklich. Total ohne Geschmack. Danach versuchten wir etwas anderes. Nach einem großen Streit machten wir Nudelsalat und einen Kuchen. Der Salat war ganz gut, aber in den Kuchen habe ich eine kleine Flasche Schnaps gegossen. Also hatten wir dann einen gesunden Schnapskuchen.

In der Oktava haben wir noch Plakate und DVDs vom Abiball. Kommt und kauft, falls ihr das noch nicht gemacht habt.

Ein paar gute Ratschläge und Belehrungen für die jüngere Generation

Liebe Porganer, für uns, Oktava 2011, geht die Schule jetzt zu Ende. Deshalb haben wir für euch ein paar Tipps, die euch helfen sollen, wie man Porg überleben kann.

Wenn ihr die ganzen acht Jahre gute Erfolge haben wollt, müsst ihr die ersten zwei Jahre sehr fleißig sein. Die Lehrer denken dann, dass ihr fleißige Studenten seid und ihr müsst euch nicht mehr bemühen.

Macht keine dummen Posen. Ihr seid dann fast alle entweder Intellektuelle oder Diskanten und ihr könnt dann nicht die anderen Leute verstehen. Seid nicht so arrogant.

Wenn ihr einen Freund oder eine Freundin habt, küsst euch lieber irgendwo im Privat und nicht in der Schule auf dem Sofa.

Das größte Problem – die Absenz. Seid vorsichtig. Ihr müsst damit gut wirtschaften. Das heißt, im Herbst geht regelmäßig jeden Tag in die Schule, damit ihr dann später im Mai und im Juni schwenzen könnt.

Andere Sache. Kaféčko ist gut, aber nicht wie das zweite zu Hause. Denkt daran. Erinnert euch auch an die Plakate in der Deutschklasse: Wer trinkt – sinkt.

Lüge muss glaubwürdig sein. Wenn ihr das nicht könnt, macht es nicht.

Die ZONs sind nicht so gut, wie man denkt.

Macht die Schulaufgaben nicht im letzten Moment. Es rächt sich. Wirklich. Aufstehen viermal pro Woche um vier Uhr morgens ist nicht gut für den Organismus.

Kommt rechtzeitig in die Schule, damit ihr nicht den Klassenverweis bekommt. Das ist peinlich.

Genießt die Zeit, wie gut ihr könnt. Das letzte Jahr ist nur Arbeit und Lernen.

Liebe Kinder, die Opas und Omas von der Oktava sagen euch: Lernt!!! Aber nicht zu viel und womöglich effektiv. Und wiederholt, denn schon ein lateinischer Spruch sagt, dass es beim Abitur helfen kann. Und sauft nicht so viel und fangt nicht mit dem Rauchen an. Und gehorcht euren Eltern und ... und ... und... aber das müsst ihr selbst erleben.

Perly sviní(m)

Bidláková

N.P.: To je znásilnění!
Bidláková: Já ráda znásilňuju.

Když se uděláte v lodi, tak vám teplá voda moc nepomůže.

J.K.: Máte opravené testy?

Bidláková: Nemám, prosím vás, já teď žiju strašným životem...

Profota

(Agáta se hlásí): Všichni ostatní chápou? Výborně, Terko, zmastěte Agátu.

(Prof Ota odchází za písíci studentkami na chodbě a po 15 minutách přijde): Ták... Jsem se chvíli zdržel s dámami... Vypadají dobře...

Výstavu pořádá jeden podivín z Kyjova...

T.S. (uprostřed mimořádně dlouhé hodiny matematiky): Mně dopsala propiska... Asi musím domů!

Uhlíř

Sex a drogy prosím, ale jógu až od osmnácti.

Toegel

Já bych se rád vyřádl. Na malejch dětech je to nejlepší.

Samička si vybírá samečka podle stavby hnízda, podobně jako u lidí.

Jo, to jsou ty starý fóry o tom, jaký je rozdíl mezi pedofilem a pedagogem...

(F.F. má jeden ze svých neovladatelných záchvatů smíchu)

Toegel: (s úsměvem) Ale to přeci nebylo zas tak vtipné.

F.F.: Bylo.

Toegel: (vážný výraz) Nebylo!

No ten bod G... Já se musím přiznat, že já nevím.

Janichová

A ještě zjistěte pH spermatu.

E.H.: Jako...?

Janichová: Teoreticky, Eliško!

Vaše třída se dělí na tři skupiny. Na ty, co opisují úkoly od Verči, na ty, co opisují úkoly od Nikolase, a na ty, kteří úkoly nedělají.

(rozdává pracovní listy s úlohami na analytické reakce) studenti: A pani profesorko, to R3 tady, to je nějaká silnice?

Bukovský

(po posledním zvonění – pití mléka)
Tak jak vám je, piči?

Bukovský: Co je to Tethis?

JH: Něco jako egyptské tetris?

Bukovský: Klitoris?

Valášek

Nechte toho pettingu, nebo vás rozsadím!

(Petra přijde ze třídy kde psala dodatečně test)

M.V.: Petro, kdo vás tam strašil? Vypadáte vystrašeně.

P.M.: Strašidýlko Emílek.

M.V.: No Petro, že se nestydíte říkat profesorovi Ruferovi strašidýlko Emílek.

Takovej kompotovanej křeček, to je pochoutka, vy jste ho ještě neměli?

Tady je to jako v myšárně.

(Hned na začátku hodiny)

J.Š.: Přiznávám, přiznávám, polil jsem Vojtu vodou, přiznávám.

M.V. Zavřete už klapačku!!!

Špačková

Hmmmm, tak to je ovšem traktát na sexuální námět!

Proč mě otravujete, Hanko?

Arnot

Taková místnůstečka pro fajnsmekry, je tam například Ježíšova předkožka.

Tohle občas ani nevypadá jako ďábel. Je to něco mezi slepicí a opicí.

Vliv Ludmily na Václava skončil, když Ludmila zemřela.

Tahle křížácká výprava byla taková velká pařba.

Jestli bude u moci Paroubek nebo....(přemýšlí)....třeba Stalin, to je přeci jedno.

Rufer

(Učíme se používat slovo would)

P.R.: Nabídněte mi to, co jste měli ke snídani.

E.H.: Would you like some nothing?

Tatíček

Čuvun je vedle hudebny, odkud se ozývají výkřiky týraných dětí.

Já vám ukážu, co je to doktor Bolíto.

Rád týrá malé děti...

J.K.: Já mám ale určitě devítku!

Tatíček: To mi jako chcete říct, že jsem svině?

Tatíček: Jakou mluvíte češtinou?

J.Š.: Spisovnou

Tatíček: Tak to jste docela exot.

Terezo, tady umírá člověk a vám je to úplně jedno!

Kryštofe, vy jste normálně milej chlapík, ale když do vás vjede ta pipina, tak jste nesnesitelný...

BERANI

